

Monday Morning

#กาแฟวันจันทร์

เขียน
ที่สอง

ภาพ
Pakjit incanus

Monday morning
#กาแฟวันจันทร์

เขียน
ที่สอง

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงวันจันทร์แล้ว คนเราโดยส่วนใหญ่คงไม่ชอบกันสักเท่าไร เพราะเป็นวันที่ทำให้เราต้องยอมรับความจริงที่ว่าวันหยุดสุดสัปดาห์แสนสั้นสิ้นสุดลง และต้องกลับมาเผชิญหน้ากับโลกการทำงานหรือการเรียนอันซ้ำซากน่าเบื่อ

แต่บางวันที่เคยเกลียดอาจกลายเป็นวันที่รอคอยให้มาถึงที่สุด เพราะหากเรามีหมุดหมายจะทำอะไรสักอย่างหรือได้พบใครสักคนแล้ว มันชวนให้เฝ้ารอและยุบยิบหัวใจอย่างบอกไม่ถูก เช่นเดียวกับเจ้าเด็กอายุยี่สิบสาม พนักงานบริษัทมือใหม่ผู้เคยเกลียดวันจันทร์นักหนา จนกระทั่งได้พบกับพี่สาวคนสวยเจ้าของร้านกาแฟที่เปิดแค่วันจันทร์

นิยายเรื่อง ‘Monday Morning #กาแฟวันจันทร์’ และนามปากกา ‘ที่สอง’ สำหรับผู้ที่ชื่นชอบนิยายแซฟฟิคหรือบางท่านอาจเรียกว่านิยาย Girl’s Love คงรู้จักกันดีด้วยสำนวนอบอุ่นและการดำเนินเรื่องน่ารักชวนอมยิ้มอันเป็นเอกลักษณ์ ทำให้เป็นหนึ่งในเรื่องที่ถูกหยิบยกมาแนะนำให้อ่านกันอยู่เสมอ

ทางสำนักพิมพ์จึงรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่คุณทั้งสองไว้วางใจให้ตีพิมพ์ผลงานแสนสำคัญเรื่องนี้ ซึ่งในฉบับ New Edition นอกจากจะเปลี่ยนหน้าปกใหม่ด้วยลายเส้นของคุณ Pakjit incanus แล้ว ส่วนเนื้อหาคุณทั้งสองยังเขียนตอนพิเศษเพิ่มอีกด้วย

ช่วงหลายปีมานี้นักเขียนไทยผลิตผลงานด้วยตัวเองออกสู่ตลาดกันมากขึ้น แต่อย่างที่เราทราบกันดีว่าการสิ่งพิมพ์ที่แทบไม่เคยได้รับการสนับสนุนใดๆ นั้นไม่ต่างกับมหาสมุทรเว้งว่างแปรปรวน แหกกว่ายพายเรือเท่าไรก็ยังไม่รู้ว่าจะถึงฝั่งเมื่อใด ในฐานะสำนักพิมพ์ที่อาจเป็นแค่เสี้ยวส่วนหนึ่งของวงการ ก็อยากเป็นกำลังหนุนหลังเขียนผู้เปี่ยมพรสวรรค์เดินทางไปถึงฝั่งฝัน และเป็นที่รู้จักของนักอ่านมากยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะทำให้วันจันทร์ไม่ใช่วันที่น่าเบื่ออีกต่อไป

สำนักพิมพ์เดกซ์เพรส

ป.ล. คำนำสำนักพิมพ์นี้ถูกเขียนขึ้นในวันจันทร์ :)

Don't hate Mondays

/ [wish.] Hope Monday be kind to all of you :)

WEEK 1 : Day 1

เปลือกตาบางกตน้ำหนักเข้าหากันแน่นเมื่อได้ยินเสียงนาฬิกาปลุกยามเช้า ก่อนฝ่ามืออุ่นจะเอื้อมไปคว้าสมาร์ตโฟนมาเลื่อนกรอปปข้อความแจ้งเตือนบนหน้าจอ ไกลไปจนสุดด้านข้าง เพื่อขยายเวลาหลับตาต่ออีกประมาณห้านาที

เรย์ (23) ชื่อเล่นที่คุณแม่ตั้งใจตั้งใจให้ เพราะเจ้าตัวมีรอยยิ้มตาหยีที่เหมือน เสี้ยวพระจันทร์ ทว่ากลับสว่างสดใสยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ เด็กสาวที่ยิ้มเก่งตั้งแต่ แรกเกิด ผมยาวสีเข้มตัดกับผิวขาวสว่าง ใบหน้าหวาน ดวงตากกลมเล็กสีน้ำตาล ผู้ที่ ตอนนี้ต้องการเวลานอนต่อมากกว่าสิ่งใด แค่นานาที่ไม่เพียงพอให้มนุษย์เงินเดือน มือใหม่ที่ยังไม่ได้ฝึกฝนกระเสือกกระสนตื่นขึ้นมารับใช้ใครได้

เรย์ เกลียดวันจันทร์...

ต่อให้มันจะผ่านมาสักสองถึงสามจันทร์แล้วก็เถอะ

มนุษย์ตัวบางซูแซนขึ้นสองข้างและปล่อยทิ้งลงอย่างไร้ชีวิตชีวา สะบัด ข้อมือเรียกสติอย่างงอแง พลางออกแรงกระพือสะบัดผ้าห่มให้ไปกองอยู่ด้านหน้า กะพริบตาปริบเลือนลอย ก่อนยกท่อนแขนเช็ดหน้าเช็ดตาเลยขึ้นไปทั้งผมผม

ตัวเองจนพุงยุง แล้วพุงตัวไปข้างหน้าเพื่อหลบตาต่ออีกหน่อย ฮือ แม่คะ... ขออีก
สามนาที่ได้อีกไหม ยังไม่ื่อยากตื่นเลย

ใบหน้าหวานซุกค้ำอยู่บนผ้านวมนุ่มที่กองฟู นั่งเป็นกึ่งเอาหัวปักฟูกอย่าง
รู้สึกขี้เกียจที่สุดในชีวิต บุคคลที่เคยออกเดินทางท่องเที่ยวมาหนึ่งปีเต็ม วกกลับเข้า
สู่วัยเด็กมัธยมอย่างเต็มตัว แต่ไม่ได้เต็มใจเท่าไรนัก เข้างานแปดโมงครึ่ง เลิกงาน
สี่โมงกว่าแต่จะไปทางห้า มีวันหยุดตามราชการ และเสาร์-อาทิตย์ เสียหายที่ไม่มี
ปิดเทอม ไม่นั่นคงจะแฮปปี้กว่านี้มาก

เรย์ เกลียดวันจันทร์

อิม ก็ยังจะยืนยันคำนั้น เพราะที่ทำงานไม่ได้มีคนให้แอบชอบเหมือนสมัย
เด็ก ไม่มีเอนเนอร์จี ไม่มีแรงบันดาลใจให้ออกไปใช้ชีวิตนอกบ้านตั้งแต่เช้า เอาตัว
เข้าแลกกับแดดร้อนๆ ของประเทศไทยเลยสักนิด ไม่มีเลย...

เรียวแขนผอมบางออกแรงยันกายหยาบที่ดูจะแบกความขี้เกียจไว้หนักหนา
ให้ก้าวขาออกไปล้างหน้าแปรงฟัน ก่อนที่จะต้องเสียตังค์นั่งวินออกไปขึ้นรถไฟฟ้า
เพราะสามนาที่ที่ต่อรองก่อนหน้านี้มันมันเลยไปมากโข

ใบหน้าหวานบนกระจกเหนืออ่างล้างหน้าฉีกยิ้มฝืนปากวาดยิ้มเจื่อนๆ ให้
ตัวเองหนึ่งครั้ง ต้อนรับวันใหม่ที่กำลังจะเริ่มต้น ก่อนจะหุบลงและย่นมุมใส่ตัวเอง
แทน

แม่คะ เรย์เกลียดวันจันทร์

จริงๆ เรย์ว่า...ก็ไม่ใช่แค่เรย์ไหมอะที่เกลียด พี่น้องมนุษย์เงินเดือนใครๆ ก็
ไม่ได้รักมันทั้งนั้น ถ้าคนไหนไม่ใช่ก็ค้านออกมาหน่อย แต่ขอขอร้องนะ คุณต้องไม่ใช่
ใครคนทำงานมาทั้งอาทิตย์แล้วมีวันหยุดแค่วันจันทร์ เพราะถ้าคุณเป็นคนนั้น
คุณคงต้องตะโกนออกมาดังๆ ว่า ‘ฉันรักวันจันทร์’ แน่ๆ และเรย์ก็เกลียดคุณไม่ได้
ด้วย

เรย์ไม่ได้เป็นคนที่ยินดีจะใช้ชีวิตวันจันทร์อย่างแฮปปี้ ทั้งๆ ที่มีการคมนาคมแบบนี้ อากาศแบบนี้ และงานที่ไม่ได้รักแบบนี้ งานที่มีข้อดีคือแค่คุณเมกมันนี้ได้จากมัน เรย์ทำไม่ได้...

ใบหน้าหวานถอนหายใจพรุน้หลังก้มมองนาฬิกาบนเรียวแขน เข็มสั้นจวนเจียนจะถึงเลขแปดเต็มที แต่เข็มนาที่ยังบอกว่าทันอยู่

ที่ทำงานเรย์อยู่ห่างจากที่พักหนึ่งสถานี ก้าวขยายาวๆ อีกประมาณสิบนาทีก็ถึง เพราะวันนี้ตื่นสายกว่าปกตินิดหน่อยแต่ก็ไม่ได้ถึงกับสายมาก แถมเรย์ยังแอบนั่งวินมาแล้วในขาแรก ตอนนี้เลยกลายเป็นว่ามีเวลาเหลือ เรย์เลยเลือกที่จะเดินสำรวจเส้นทางใหม่ที่พื้นเคยพาซอกแซกไปในซอยมากกว่าการเดินทางที่ออๆ เข้าไปถึงที่ทำงานก่อนเวลา ยังไงก็ต้องอยู่ในตึกนั่นทั้งวันอยู่แล้ว ไม่รู้จะรีบไปทำไม เอาให้จวนเจียนใกล้สายค่อยเข้าไปก็ยังไม่ทัน

คนตัวบางสอดสายสายตา ย้อนระลึกหาความทรงจำที่เคยผ่านสองสามครั้ง ก่อนจะก้าวไปยังทางลัดเพื่อมองหาความตื่นเต้นใหม่ๆ ระหว่างวันมากกว่าการโดนเรียกไปประชุมในวาระที่ไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรง ลงไปถ่ายเอกสารของคนอื่นที่ชั้นล่าง หรือแม้แต่การถูกใช้ไปซื้อกาแฟ มันก็แย่ทั้งหมดนั้นแหละ แค่ว่าเรย์เป็นเด็กเลยอยากที่จะปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเรย์ไม่เคยปฏิเสธ เรย์เคยทำแล้วและถูกมองว่าก้าวร้าวไปโดยปริยาย แต่ใครแคร์ละ ในเมื่อมันไม่ใช่หน้าที่อะไรที่เรย์ต้องทำ เรย์ก็ทำ ส่วนอะไรที่ไม่ใช่หน้าที่ฉัน นั้นมันก็เรื่องของคุณ

เรียวขาก้าวฉับๆ ไปยังทางคดเคี้ยว แต่ไม่ได้เปลี่ยนอย่างที่คิด ไม่ก็ก้าวจากถนนใหญ่ กลายเป็นซอยเหมือนหมู่บ้านเล็กๆ มีเพื่อนมนุษย์ตั้งแต่เด็กตัวจิ๋ว ไม่ก็ขยับไปจนถึงรุ่นคุณทวดคุณยายเดินสวนทักทายกัน เรย์เหมือนคนแปลกหน้าทว่าทุกคนก็ไม่ได้มองเรย์เหมือนมิจกาซีฟ ก็ยังดีที่หน้าต่างที่คุณแม่ให้มาดูเป็นมิตรอยู่บ้าง

รอยยิ้มบางๆ ระบายขึ้นบนใบหน้าหวานเมื่อเห็นป้ายที่มีคำว่า ‘COFFEE’
อยู่ตรงหน้า ทว่าเจ้าบ้านพับเหล็กสีเทาเข้มยังไม่เลื่อนขึ้นไปจนสุด

เรย์เดินไปหยุดอยู่ที่หน้าร้าน มองแผ่นเมนูที่มีแค่ไม่กี่อย่างก่อนจะทิ้งคอตก
อิม ร้านคงยังไม่เปิดแห่งๆ แอบคิดในใจพลางหัวเราะแห้งๆ ให้ตัวเอง ความรู้สึก
ตื้นตันที่จะได้สำรวจร้านกาแฟร้านใหม่ใกล้ออฟฟิศพองฟูและยุบลงภายในเสี้ยว
นาที่

ไม่เป็นไร พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่...

ก่อนจะตัดสินใจหันหลัง และเสียงครี๊ดคราดของบานประตูก็ดังตามมา
ในไม่กี่วินาที

เรย์คิดว่าวันนี้โชคเข้าข้างเรย์นะ —

ในขณะที่ยืนตัดสินใจว่าจะสั่งอะไร ประตูบานเล็กด้านข้างก็เปิดออก และ
คุณเจ้าของร้าน อิม...เรย์เดาว่าอย่างนั้น หญิงสาวตัวบางสวมเสื้อยืดสีขาวกับกางเกง
ขายาวทำสวนสีกรมท่า หินบียูคิบิสิตำสนธิ ขยับตัวเปิดนั้นปิดนี้สองสามที
ดูไม่สื่เหลียมตรงหน้าก็กลายเป็นคืออสร้านกาแฟสไตล์ญี่ปุ่นขึ้นมาซะอย่างนั้น

เคาน์เตอร์สีเบจ ม้านั่งตัวยาวสีเบจ ตัดกับกระถางต้นไม้สีเหลียมปูนเปลือย
สีเทาอ่อนสไตล์ลอฟต์นิดๆ

“น่ารัก...” เรย์ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าหลุดพูดอะไรออกไป ไม่รู้ตัวว่าชมร้าน
กาแฟ หรือเจ้าของร้านกันแน่ ใบหน้าเล็กๆ ที่ดูจะว่าหวานก็หวาน จะว่าคม
ก็ไม่แปลกนัก ดวงตากกลมใส แต่ปลายหางตาชี้ขึ้น ปากนิดๆ จมูกหน้อยๆ โดยรวม
คือพอเหมาะกับคำว่า น่ารัก พอติบพอดี

“รออีกสิบนาทีได้มั๊ยคะ ยังเตรียมของไม่เสร็จ”

เรย์หันซ้ายหันขวาเพื่อมองดูว่าตรงนี้มีใครอื่นนอกจากเรย์ไหม แต่ก็
ไม่มี ก่อนจะยกมือขึ้นดูนาฬิกาพลางคำนวณเวลาว่าพอมีสิบนาทีสำหรับกาแฟที่

น่ารักหรือเปล่า ทว่าโชคที่ว่าดีนั้นก็ได้ดีเท่าไรนัก จากตรงนี้ไปออฟฟิศอาจจะ
เฉียดฉิวก่อนไปทางสาย ถ้าหากเรย์เลือกที่จะดื่มกาแฟร้านคุณเค้า

“เราอาจจะสาย ไว้พรุ่งนี้ก็ได้” ตัดสินใจที่จะตัดใจ

“ไม่ใช่คนแถวนี้?”

“ค่ะ จะว่าอย่างนั้นก็ได้” เรย์เพิ่งมาทำงานได้แค่สามอาทิตย์และอาจจะ
มาเป็นคนแถวนี้ได้ไม่นานด้วยซ้ำ

“จ้ะรอรเราแป๊บนะ แป๊บดีียว เราขอแป๊บดีียว ไม่สายแน่นอน”

เรย์มองตามหลังคุณเค้า ก่อนที่จะได้พยักหน้าตอบไปด้วยซ้ำ โอเค เราเชื่อใจ
คุณ ถ้าคุณบอกว่าจะไม่สาย มันก็จะไม่สาย *ใช่หรืออะเรย์? มันใช่มั๊ยเนี่ย*

แป๊บดีียวที่ว่า — คุณเจ้าของร้านอาจจะใช้ไปแค่เสี้ยวนาที

ขวดแก้วฝาเกลียวเย็นเจี๊ยบที่ด้านในบรรจุเครื่องดื่มสีเข้ม ไช้ซ้ประมาณ
ขวดน้ำแร่สิบสองบาทถูกยื่นมาให้ แก้มใสเจือสีชมพูอ่อนเพราะเลือดฝาด หลังจาก
วิ่งหน้าตั้งเข้าไปในร้านและวิ่งกลับออกมาหาอีก ทำให้คนตรงหน้าดูน่ารักขึ้นไปอีก
สิบเท่า มือเรียวบางของคุณเค้าเกี่ยวทัดปลายผมที่หล่นลงมาคลอแก้มไปแตะเก็บ
ไว้ที่ข้างใบหู ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาคุยกัน

“Cold brew คุณดื่มเป็นมั๊ย”

“Ready to drink หรือ Concentrate ค่ะ”

ฉลาดตอบจัง...เพราะเพิ่งแค่คำถามก็รู้แล้วว่าดื่มเป็นไหม “อย่างหลังค่ะ
ผสมนมหรือน้ำก็ได้”

“เท่าไรคะ”

“ไม่เป็นไร เราให้ชิมก่อน ดิดใจแล้วค่อยกลับมา”

“เปิดบิลนะค่ะ ไม่เป็นไรหรอก”

“ร้านยังไม่เปิด ไม่นับ”

เรย์โคลงศีรษะให้ตรกระคุณเค้าหนึ่งครั้ง แล้วเอ่ยคำขอบคุณออกไปตามหลัง
คุณเจ้าของร้านยกยิ้มตอบกลับ ก่อนจะทำมือจิ้มๆ ที่หน้าปัดนาฬิกาบน
ข้อมือ “ถ้าไม่รีบ คุณจะสายนะ” พอถูกเอ่ยทัก เจ้าของไบหน้าหวานก็เลิกคิ้วทำตาโต
ผงกศีรษะหงิกหงัก

“ขอบคุณค่ะ! วันหลังเราจะมาอุดหนุน”

คุณลูกค้าตอบกลับเสียงดัง ค้อมศีรษะให้กันอีกที แล้วก็รีบวิ่งแจ้นออกไป
จากร้าน

วันหลังที่ว่า...นี่วันไหนล่ะคะคุณลูกค้า ใจจะได้ลงมาเปิดร้านให้ไวขึ้นอีก
หน่อย รอยยิ้มหลังคำว่าขอบคุณของคุณสดใสดีจัง

ขอให้วันนี้ไม่สายก็แล้วกันนะ!

ช่างขวดยกาแฟที่เรย์ได้รับมามีป้ายแท็กเขียนปริมาตรของน้ำเปล่าที่
เหมาะสมไว้ ทว่าค่อนข้างๆ แบบเรย์จะทำแค่เทใส่แก้ว กะคร่าวๆ ด้วยสายตาอย่าง
ละครั้งๆ แล้วคนผสมให้เข้ากัน จากนั้นยกละเอียดจิบในคราแรก ก่อนจะแอบยืม
ลำพัง อืม... รสชมกำลังดี หวานติดปลายลิ้น กลิ่นหอม กลมกล่อม ไม่ค่อยติดเปรี้ยว
เท่าไรนัก ต้มง่ายมากๆ สำหรับคนที่ชอบอเมริกาโน่เย็นไม่ใส่น้ำตาล

ในป้ายแท็กอธิบายไว้ว่าเป็นกาแฟสูตรออริจินอล แสดงว่าน่าจะยังมีอีก
หลายสูตรให้ได้ลอง เรย์ปักหมุดร้านของคุณไว้ในใจเป็นอันดับแรกของกาแฟรอบ
ออฟฟิศ พรุ่งนี้เรย์จะไปอุดหนุนอีกที เพราะกาแฟฟรชวดนี้มีดีมากกว่าที่คิดไว้ แอบ
พลิกป้ายดูด้านหลัง ก่อนจะพบถ้อยคำที่ชวนให้อมยิ้มได้นิดๆ

— Don't hate Monday :)

โอเค...เรย์ว่าวันนี้เรย์น่าจะเกลียดมันน้อยลงนิดหนึ่งก็เพราะกาแฟร้านคุณ
นี้แหละ

Tuesday Morning

07:15 a.m.

วันนี้เรย์ตื่นเช้ากว่าปกติ เพราะว่ามีเป้าหมาย
กาแฟร้านนั้น วันนี้เรย์จะไปอุดหนุน

เรย์ยืดเหยียดแขนขยับสูง ก่อนจะลุกขึ้นพับผ้าห่มอย่างกระฉับกระเฉง แอบ
สังเกตตัวเอง อาการเรย์ต่างกับเมื่อวานลิบลิบ นอกจากจะสดใสคึกคักแล้ว ยังแอบ
แต่งหน้าพิถีพิถันผิดปกติกี่ต่างหาก ใบหน้าหวานโคโลงสีระยิบให้ตัวเองไปมาระหว่าง
เลือกชุดทำงานที่มีอยู่ไม่กี่เฉดสี ส่วนมากก็จัดจ้านๆ ตามตารางสีมงคล เรย์ดูเป็นคน
ไม่ค่อยใส่ใจอะไรพวกนี้เท่าไรหากมองจากภายนอก แต่ถ้าได้ลองหยิบกาลกิณีมาใส่
วันนั้นก็ดันฉิบหายไปทั้งวัน เรย์ลองแล้ว คุณลองหรือยัง ลองดูนะคะ อันที่จริงเรย์
ก็ไม่ค่อยจะเชื่อเท่าไรนักหรอก แค่อำลาออกไปพร้อมกาลกิณีก็พอ ขอแค่นั้น

เรย์เลือกสติกเกอร์คุปเปอร์ให้เข้ากับสีชุดเป็นอย่างดี

ก่อนจะออกไปนั่งรถไฟฟ้าหนึ่งสถานี

เพราะตื่นเช้ากว่าปกติ วันนี้เลยได้มีโอกาสสังเกตรอบข้างมากขึ้นอีกหน่อย
ไหนจะสะพานลอยลิบลิ้วที่ไม่ค่อยมีคนใช้ เพราะทชุดโทรมจนเกินไปแถมยังสูงจน
อันตรายต่อข้อเข่า พื้นในที่ขรุขระฉกฉวยเดินบนทางเท้าให้เราต้องไขว่สกลียึดหยุ่น

โยกตัวหลบในทุกๆ เช้า บรรยากาศเหล่านี้ไม่เคยน่าอภิรมย์เลยสักนิดในความคิด
ของมนุษย์ออฟฟิศฝึกหัด สองเท้าเรย์รีบก้าวหลบผู้คนเพื่อจะไปให้ถึงที่หมายเร็ว
ที่สุด ทว่ารู้สึกเหมือนจะลืมนื่องสำคัญไปหนึ่งอย่าง เมื่อวานกว่าคุณคนนั้นจะมา
เปิดร้านก็ทำเอาเรย์เกือบสาย

ใช่ค่ะ เรย์มาถึงไวไป...

ประตูบานเลื่อนเหล็กสีเทายังปิดสนิท ไม่ได้เปิดแง้มไว้นิดๆ เหมือนเมื่อวาน
ใบหน้าหวานหันซ้ายหันขวาหาที่เหมาะสมๆ ให้พอจะหย่อนก้นลงนั่งได้
เพื่อใช้รอกาแฟสักแก้วที่ยอมแลกเวลานอนมานั่งรอแบบนี้

อืม... มันดูมีคุณค่าจังแฮะ

สายตาไหลบมองไปมาในทางเดินระหว่างซอยเล็กๆ ขณะที่รอ ก่อนจะ
มีเด็กสองคนเดินเข้ามาวางขวดแก้วหน้าตาเหมือนที่เรย์ได้รับไปเมื่อวานลงไป
ในลังไม้ไม่ไกลไม่ใกล้ เรย์ว่า...เรย์น่าจะเดินเข้าไปถามเจ้าหนูสองคนนั้นว่าร้านนี้
เปิดกี่โมง เรย์จะได้อดทนรออย่างมีจุดหมาย จะได้ถามด้วยว่าทำไมถึงเอาขวดแก้ว
มาวางตรงนั้น อดสงสัยไม่ได้

“เจ้าหนู”

“หนูเหรอ?”

“หรือหนู?”

เรย์ขมวดคิ้วให้เด็กตัวจิ๋วที่หน้าตาเหมือนกันเปี้ยว น้ำเสียงก็คล้าย ส่วนสูง
ก็ไม่ต่าง สายตาสีขำนั้นกะพริบมองเรย์พร้อมกันปริบๆ

“ทั้งคู่เลยก็แล้วกัน”

“คุณน้ามีอะไรครับ”

น้าเลยเหรอ นี่เรย์เพิ่งจะยี่สิบสามเองนะ!

“หนูรู้มัยว่าร้านนี้เปิดกี่โมง”

“ปกติไฟเจ้าเปิดเจ็ดโมงกว่าๆ นะครับ แต่ว่าไม่ได้เปิดวันนี้”

“อ้าว!”

“ร้านนี้ปิดทุกวันครับ เปิดวันจันทร์วันเดียว” เจ้าหนูสองคนตรงหน้าพูดพลางเอียงศีรษะมองเรย์เหมือนเป็นคนแปลกประหลาด ไม่รู้เรื่องราวอะไรเอาซะเลย

“ไนน์ ไนท์ ค่ะคุณใจเสื่งหรือยัง เดี่ยวสาयนะ” เสียงชายหนุ่มดังแทรกมาจากอีกฝั่งของซอย เรียกให้เจ้าหนูน้อยสองคนโบกมือตอบรับไปมา

“กำลังจะไปค้าบ” เด็กน้อยร้องตอบ เรย์เลยพอทราบว่าต้องร่ำลา

“ขอบคุณนะเจ้าหนู”

“มาใหม่วันจันทร์นะครับคุณน้า”

ยะ! มาแน่ แต่ว่าไม่ใช่แน่ๆ เรียกว่าพี่ก็พอ

“ค่ะ” เรย์ตอบรับออกไปเสียงอ่อน นิ่งถอนหายใจหลังเด็กน้อยเดินจากไป ไม่รู้หนักหรือเบา แต่เธอเป็นว่าไม่ต่ำกว่าสามครั้งได้ แล้วเรย์จะตื่นเช้าทำไมเนี่ย บ้าไปแล้วเธอฉัน ถ้าอย่างนั้นวันนี้ก็ต้องดื่มกาแฟอีกแล้วหรือ หรือว่าจะลองร้านใหม่

เฮ้อ... พอเจอร้านที่ถูกใจ การจะตัดสินใจเลือกร้านอื่นแทนก็ทำได้ยากเหลือเกิน

คุณเค้าเปิดร้านทุกวันจันทร์นั่นหรือ โคตรจะติสต์เลยอะ แล้วอาทิตย์นี้เรย์จะเอากาแฟที่ไหนดีนะ เรย์เงยหน้าขึ้นไปบนฟ้า ทว่าไม่ได้รับคำตอบ แต่ก็พอจะได้มุมมองใหม่ๆ จากแสงแดดที่สาดตาจนต้องก้มหลบในไม่กี่วินาที

ทว่าจู่ๆ ก็มีเสียงกุกกักดังขึ้นจากด้านหลัง ก่อนเรย์จะหันกลับไปมองประตูด้านข้างบานเล็กๆ บานเดียวกันกับเมื่อวานเปิดออก พร้อมคุณคนนั้นในชุดเสื้อยืดสีขาว กางเกงขาวาวห่าส่วนสีกรมท่า คีบรองเท้าแตะสีดำสนิท ดวงตากลม

เลิกหยีหรีให้ล้อแค่ขีดเพราะต้องแสงอาทิตย์ เรือนผมสีน้ำตาลอ่อนและแสงแดด
ในตอนเช้าดูเหมาะกับคุณเจ้าของร้านอย่างบอกไม่ถูก

“อ้าว คุณคนเมื่อก่อน” เสียงหวานใสเอ่ยทักทายในถ้อยคำที่ชวนให้เรย์
แปลกใจอยู่หน่อยๆ

“จำได้ด้วยหรือคะ”

“กาแฟฟรี”

อืม... จำแม่นดีด้วยค่ะ

“เอาชวดมาคืนได้ตรงนั้นะคะ” มือเรียวบางชี้ไปยังลังไม้ข้างประตู ลังที่
เจ้าหนูสองคนเมื่อก็มารุ่นวาย

“วันนี้...ไม่เปิดร้านหรือคะ” เรย์ถามไปจั้นแหละ เมื่อก็หันหน้าแกไปทีหนึ่ง
แล้ว

“อ้อ ลืมบอก เราเปิดวันจันทร์”

ค่ะ... แหกรอบสอง — ก็รู้อยู่แล้วแหละ แต่พอได้ยินอีกครั้งก็ยังรู้สึก
ยุกยิกๆ ในหัวใจ

“แต่ไม่ได้ดื่มกาแฟต้องทำหน้าที่เร้าขนาดนั้นเลยหรือ”

เอ่อ... ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าตอนนี้ทำหน้าที่ยังไอยู่

“รอแป็บนึงนะจ้ะ”

“ด...” คือ — กะจะบอกว่าเดี๋ยว แต่แค่คำเดียวเรย์ก็ยังพูดไม่ทัน

คุณเจ้าของร้านวิ่งเข้าไปด้านในไม่ยอมฟังกันเหมือนเมื่อก่อนนี่เป๊ะ เรย์
ยืนกระดิกข้อเท้าพิชขึ้นลงเพราะไม่รู้จะทำอะไรระหว่างรอ ประมาณสองนาทิล่วง
จากนั้น คุณคนที่รีบวิ่งเข้าบ้านก็กลับออกมาหาทัน ก่อนจะยื่นชวดหน้าตาเหมือน
เมื่อก่อนมาให้

“อันนี้ของเรา แต่แบ่งให้ก็ได้ ไม่ร้องไห้ละ เดี่ยวไม่มีแรงทำงาน”

จะว่าใจดีหรือยังงี้ดิเนะ หน้าตาเรย์ต้องน่าสงสารขนาดไหนหรือคะ อยาก
ลองกระจกจิง

“แต่ วันพุธ พฤหัส ศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ คุณต้องไปกินร้านอื่นก่อนนะ
วันจันทร์ค่อยมาใหม่”

“...” เรย์พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ง่ายตายที่สุด “ทำไมถึงเปิดร้านทุก
วันจันทร์หรือคะ”

“ถามทำไมหรือคะคุณลูกค้า”

ทำไมน้ำเสียงที่คุณใช้ตอบกลับมา เรย์ถึงรู้สึกเหมือนว่าเป็นคำถามที่ไม่ควร
ถามกันนะ หรือว่าคุณอาจจะขี้เกียจตอบ เพราะน่าจะถูกถามอยู่บ่อยๆ

“ยังไม่ได้เป็นลูกค้าเลยมั้งคะ เรย์ยังไม่ได้จ่ายตังค์คุณสักบาท”

“ขวदनันก็ฟรีคะ โทษฐานที่ทำให้คุณผิดหวัง” คุณเจ้าของร้านตอบกลับ
พลางนั่งลงไปนับจำนวนขวดแก้วเปล่าในลัง

“ฟรีซองขวดแล้วนะคะ Cold brew ไม่ได้ทำง่ายเลย”

“ไม่เป็นไร ใจให้ วันจันทร์ค่อยมาจ่าย จะไม่ลดให้สักบาท”

“อะ อ้าว”

“ล้อเล่นคะ” เรย์ขมวดคิ้วเอียงศีรษะตอนได้ยินคำนั้น ส่วนคุณคนน่ารัก
ลุกขึ้นปัดๆ มือที่เป็นฝุ่นสองสามที ก่อนจะยกยืมหลังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู
นาฬิกา “ไม่รีบไปทำงาน ระวังจะสายอีกนะ”

“งั้นวันจันทร์เราจะมาใหม่”

“ยินดีต้อนรับเสมอคะ”

“ขอบคุณสำหรับกาแฟนะคะ”

“ดื่มให้ร่อนนะคะ”

WEEK 2 : Wait

ฉิบหายแล้ว ตีนสลาย...แบบโคตรสลาย

เรย์ถอนหายใจหนักๆ ให้อาบน้ำร้อนที่อุ่นว้ายตั้งแต่ลืมนอน ขยับมือสะบัดผ้าห่มยับๆ พับเก็บไว้ปลายเตียง รีบแจ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า อาบน้ำ คว้าบัตรพนักงานมาคล้องคอ วิ่งหน้าตั้งออกไปโบกพี่วินที่หน้าปากซอย ก่อนจะก้าวขาวยาวๆ เข้าไปแทรกอัดเป็นปลากระป๋องในรถไฟฟ้ายาวๆที่กำลังจะออกจากสถานีพอดิบพอดี

แน่น...จนแทบไม่มีที่ให้หายใจ

แต่ก็ไม่มีเวลามากพอให้เรย์รอขบวนถัดไปเหมือนกัน

ตอนนี้ไปเข้าไปแปดโมงยี่สิบ...

เรย์ก้มหน้ามองหน้าปัดนาฬิกาพลางคิดคำนวณเวลาเปรียบเทียบกับระหว่างวิ่งด้วยสองขา กับใช้บริการพี่วินคิวทอง เรย์วิ่งอย่างรวดเร็วเต็มสปีดจนหอบแฮกก็น่าจะประมาณแปดนาทีกวักๆ แบบที่ยังไม่รวมขึ้นตึก แต่ถ้าขึ้นรอพี่วินคันต่อไปมารับ ชิ่งบิตเต็มข้อไม่เกินห้านาทีก็น่าจะถึง มีเวลาเดินสับขาขึ้นตึกอีกสองนาที คุ่มค่ามากที่จะลองเสี่ยง

เรียวก๊วยเริ่มขมวดพันกันยุ่ง ในระหว่างที่รอพี่สองล้อจอมซิ่งวนมารับ เมื่อคืนไม่น่าดูซีรีส์อีกตอนเลยเร้ย ไม่น่าเลยจริงๆ ใบหน้าหวานยกมือขึ้นกุมขมับ รู้สึกปวดกระบอกตาขึ้นมากะทันหัน ถ้าวันนี้สายเกินสิบนาทินะ เรยโดนพี่กันเรียกเข้าห้องเย็นอีกแน่ๆ

“เดอะวันดีไซน์คะพี่ ขอแบบที่ไม่สาย”

พี่วินเร่งเครื่องจนเรยเกือบหายใจไม่ออก อยากจะสะกิดบอกใหม่อีกครั้งว่า ไม่ต้องรีบขนาดนั้นก็ได้อะ ตอนนี้อยู่ไม่กลัวสายแล้ว กลัวตายมากกว่า ยังคงทิ้งทุกครั้งกับสกีลัดทางเท้าและวาร์ปตัวเข้าไปแทรกระหว่างกระเจกรถยนต์สองคัน ไม่รู้ว่ากว่าจะถึงที่ทำงานหัวเข่าเรยจะหายไปสักข้างไหม จะโดนกระแทกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แต่มบุญที่สะสมอยู่อาจจะหมดวันนี้เลยก็ได้ เรยหลับหูหลับตาภาวนาให้มีชีวิตรอด ก่อนพี่เค้าจะกระซิบบอกเบาๆ ว่า ‘ถึงแล้วครับน้อง’ เรยถอนหายใจโล่งอกให้ห้านาทีที่อยู่บนนั้น กระโดดลงจากเบาะหลัง ส่งหมวกกันน็อกคืน ยื่นแบงก์ยี่สิบให้ แล้วรีบวิ่งไปที่ชั้นสอง หอบลมหายใจเข้าลึกๆ เอื้อมมือออกไปแตะนิ้วเรียวยาวแผ่นพลาสติกใสที่มีไว้วัดความเป็นความตายของพนักงานใหม่อย่างเรย แลเบลเซอร์สีแดงวิ่งผ่านหนึ่งครั้ง ก่อนหน้าจอลจะแสดงเวลาแปดจุดสามสี่... กะ...ก็ยั้งดีที่ไม่ถึงห้า เอาเป็นว่าสาย แต่ไม่ได้ขนาดเป็นเรื่องใหญ่โต

“มาสาย” เสียงเย็นๆ คั่นหูดังแทรกผสมกับลมหายใจหอบของเรยบนเปกกันแทบแยกไม่ออก ตอนแรกเรยคิดว่าวันนี้น่าจะรอด แต่ก็เหมือนจะไม่แล้วแหละ

“พี่กัน สวส์ดีอะ”

“ตื่นสายเหรือ หัวฟูมาเลย”

“นั่งวินมาอะ”

“อันตรายจะตาย”

“ก็กลัวไม่ทัน”

“ก็ไม่ทันอยู่ดี”

“...” ถ...เถียงพี่เค้าไม่ออกเลยสักคำ จำต้องก้มหน้ายอมรับผิดโดยดี แต่ขอเถียงนิดหนึ่ง “สินาทีเองค่ะพี่กัน”

“นาที่เดียวก็สายเร้ย”

“โอเคค่ะ สายก็สาย แบบนี้เร้ยจะถูกหักเงินเดือนมั้ยคะ”

“เลี้ยงกาแฟพี่สักแก้วสิคะ สินาทีอาจจะไม่สายก็ได้” มีใครเคยบอกไหมนะว่าไอ้รอยยิ้มมุมปากกับการยกไหล่ในแบบที่พี่กันชอบทำเวลาารู้สึกเหนือกว่านี่มันน่าหมั่นไส้จริงๆ

“ไม่มีตังค์ค่ะ”

“จึ้น...ไปนั่งร้านกาแฟด้วยกัน...” พี่พี่กันเว้นจังหวะไว้ ไม่ใช่เหลือโอกาสให้เร้ยได้คิดปฏิเสธหรอกนะ นั่นนะเป็นคำสั่ง... แปลว่าต้องทำตามแต่โดยดี พี่หัวหน้าสาวตัวเล็กผู้ซึ่งน่ากลัวกว่าอะไรทั้งหมดหากอยู่ในโหมดจริงจัง ทว่าพอหลุดจากโหมดนั้น พี่กันก็เป็นมนุษย์น่ารักๆ คนหนึ่งเนี่ยแหละ แต่เข้านี้เร้ยไม่ค่อยแน่ใจนักว่าพี่กันตั้งค่าตัวเองโหมดอะไรไว้

“พี่จะเลี้ยงเธอค่ะ” เร้ยลองเอ่ยถาม เพราะอยากรู้ว่าอยู่ในโหมดไหน

“มาสายแล้วยังจะให้เลี้ยงอีกเธอ” น้ำเสียงที่ได้แสดงว่าอยู่ในโหมดน่ารัก

“แล้วพี่กันจะให้เร้ยไปนั่งดูพี่กันคนเดียวหรือไงละ”

“ก็ดูใจร้ายดี เอาแบบนั้นก็ได้”

“อะไรของพี่”

“หน้ายุ่งๆ แบบนี้น่ารักสินะ”

“ชมเร้ยไปก็ไม่มีอะไรให้หรอก”

“ก็ไม่ได้จะเอาอะไรจากเราสักหน่อย แค่อยามาสาย แล้วก็ตั้งใจทำงานแค่นั้น”

“...” อะ สะอีกเลยคะ มากี่สาย อย่าถามถึงความตั้งใจทำงาน ชี้เกี่ยจ
มากๆ น้ำเสียงที่หัวหน้าฟังดูขี้เล่นในตอนแรก ทว่าแกมดูในตอนท้าย ตอนนี้เรย์
ชักจะแยกไม่ได้แล้วคะว่าพี่กันอยู่ในโหมดไหน โหมดที่พร้อมยิงเรย์ให้ตาย หรือ
โหมดกันเองที่เล่นด้วยได้กันแน่

“คิ้วขมวดไม่เลิกเลย เครียดไรแต่เช้า เดียวก็ปวดหัวหรือก”

ก็ไม่ได้เครียดมากนะ แต่คิ้วเรย์น่าจะขมวดจนเป็นนิสัย...

พี่กันยื่นปลายนิ้วชี้มาจิ้มตรงระหว่างคิ้ว ก่อนจะนิ้วหน้าทำตาหยิกดคิ้วย่ง
ดูก็รู้ว่าล้อเลียนเรย์ เสร็จแล้วก็หลุดขำคิกคักอยู่คนเดียว พี่ตัวเล็กเดินลวนำหน้า
ทิ้งให้เรย์เดินต้อยๆ ตามหลัง ชี้นิ้วสั่งให้เรย์วางของลงบนโต๊ะโดยที่ตัวเองยืนรออยู่
ด้านนอก

“เรย์”

“คะ”

“ไม่ไปละ”

“อ้าว” นั่นหัวใจหรือกระดาศลิตมัสตอนสัมผัสกรด-ด่างคะ มันจะเปลี่ยน
สีสันท่ายดายอะไรขนาดนั้น

“ลืมไปว่าเดี๋ยวต้องออกไปข้างนอก ไปนั่งห้องพี่ตึกกว่า”

พี่กันกวักมือเรียกเรย์ให้เดินตามไปที่ห้องตัวเองซึ่งห่างจากโต๊ะเรย์ไม่กี่ก้าว
ทำไมโดนเรียกเข้าห้องเย็นอีกแล้วอะ วันนี้เรย์สายแค่สีหน้าที่เองนะคะ เมื่อ
พี่กันไม่ได้อยู่ในโหมดน่ารักหรือหรือว่าเรย์เพ้อเจ้อไปเอง แต่เรย์ว่าเรย์
ก็มองคนไม่ค่อยผิดนะ ใบหน้าหวานคิดฟุ้งซ่านลำพัง พลังสุดลมหายใจเข้าลึกๆ
ก่อนจะพยักหน้าหงิกหงักเอ่ยตอบรับพี่เค้าไปเบาๆ ว่า “คะ”

เรย์เดินก้มหน้าเอาของเข้าไปเก็บที่โต๊ะแล้วเดินคอตงๆ ตามไปที่ห้องพี่กัน

พี่กันเอง พี่หัวหน้าสาวตัวเล็ก หน้าเด็กจนเดาไม่ถูกว่าอายุห่างจากเรย์

ตั้งห้าปี เอาจริงๆ พี่กันเหมือนจะหน้าเต๋ากว่าเรย์ด้วยซ้ำมั้ง เรย์ทำงานให้พี่กันโดยตรง แล้วก็มีพีเอ็นอีกคนที่ทำตำแหน่งเดียวกัน บริษัทเราเป็นบริษัทเกี่ยวกับงานดีไซน์ขนาดกลาง มีพนักงานประมาณยี่สิบคนเห็นจะได้ แต่ไม่เคยเห็นพร้อมหน้ากันครบหรอก เข้าๆ ออกๆ แวะเวียนสับเปลี่ยนกันไป ที่ได้เจอหน้ากันบ่อยๆ ก็มีแค่พี่กันนี่แหละ ที่เป็นคนสัมภาษณ์และรับเรย์เข้าทำงาน

“นั่งก่อน” เรย์ขยับเก้าอี้ออกมาที่พี่เค้าบอก ก่อนจะหย่อนตัวลงนั่งช้าๆ อย่างเกรงอกเกรงใจนิดๆ เพราะมีความผิดสำนึกที่ติดตัว “กาแฟมัย”

“พี่กันจะเลี้ยงหรือคะ”

“ก็พี่ซื้อมาแล้วนี่ เรย์จะเสียดังค์ให้พี่มัยละ” พี่กันหลุดคำ ตอนที่เรย์ส่ายหัวตอบกลับเป็นพัลลภเบอร์สาม “ส่ายหัวคืออะไร ไม่เสียดังค์ หรือไม่กินกาแฟ”

“แล้วแต่พี่กันจะตีความ”

“กวนประสาทเก่งเหมือนกันนะเราอะ”

“ถนัดเลยคะ”

“ก็ไม่ได้ชมมัยละ” ไอ้เค้าบ้าตอบมาได้ แถมยังทำหน้าที่ทำต่ายอมรับอย่างภาคภูมิใจด้วยนะ “เลี้ยงก็ได้ เหลือขวดสุดท้ายพอดี สงสารเด็กน้อยตาดำๆ”

พี่กันว่าพลาทาคานหาของในตู้เย็นข้างผนัง ก่อนจะหยิบขวดหน้าตาคุ้นๆ ออกมาวางไว้บนโต๊ะพร้อมกับแก้วใส่น้ำแข็งแก้วละสองก้อน

เรย์หันตามองตัวอักษรบนป้ายแท็กสีเหลืองคุ้นตา เพื่อว่าจะใช้กาแฟร้านนั้น

— Don't hate Monday :)

อืม... ถ้าไม่ได้เห็นป้ายเตือนก็เกือบจะเกลียดไปแล้วละ

ใบหน้าหวานยกยิ้มขึ้นลำพังเมื่อเพลอนึกถึงบางคน อยากเจออีกจัง อยากกินกาแฟร้านคุณ เมื่อไหร่จะวันจันทร์นะ

วันนี้วันจันทร์...

ฉิบหายแล้ว!

เรย์บอกว่าเรย์จะไปแน่ๆ แต่เรย์ตื่นสาย เรย์ลืมคุณไปเลย

“ใส่นม หรือไม่ใส่”

“ม...ไม่ใส่ค่ะ”

“ถามไปงั้นแหละ ในตู้เย็นไม่มีนม”

“...” ค...คนอย่างพี่กัน ไม่น่ากล้าวาคนอื่นกวนประสาทเลยสักนิดค่ะ

“ปกติเรย์กินอเมริกาโน่ไข่มั้ย”

“ค่ะ”

“ไม่ใส่ไซรัป”

“ค่ะ”

“ทำไมพี่เป็นคนเลี้ยง แล้วพี่ยังต้องมาชงกาแฟให้เราด้วยเนี่ย”

“ค...เดี๋ยวเรย์ทำให้ค่ะ” ลืมไปสนิทว่าเด็กกว่า มัวแต่คิดถึงร้านกาแฟที่เปิด
แคว้นจันทร์

“ไม่ทันแล้วยะ!” พี่กันหันมาแยกเขี้ยวใส่เรย์แล้วยกมืออยู่คนเดียวระหว่าง
ที่กำลังคนกาแฟให้เข้ากันดี ก่อนจะยกขึ้นจิบแล้วยิ้มกว้างกว่าเมื่อก็อีกสองเท่า
คนที่เข้าใจความกลมกล่อมของกาแฟร้านนี้ได้แต่นั่งมองพี่เค้าตาปริบๆ

เรย์จะออกไปซื้อตอนพักกลางวันคุณเจ้าของร้าน เรย์จะรีบไป

“มองอะไร”

“ค...คะ” เรย์จะตอบว่ามองพี่ แล้วนึกถึงเจ้าของร้านกาแฟก็แปลกๆ อยู่
เลยคิดคำตอบแฉๆ ไปตามประสาคนทำงานออกแบบ “มองขวดกาแฟค่ะ สวยดี”

“แต่พี่ว่าเจ้าของร้านสวยกว่า” เรย์ได้ยื่นที่พี่กันบ่นพิมพ์แล้วแอบพยักหน้า
ตามไปด้วย สวยจริงค่ะ ปฏิเสธไม่ได้เลยสักคำ ก่อนพี่กันจะหยิบแก้วกาแฟอีกแก้ว
แล้วก็ขวดเปล่าขวดนั้นมาวางลงต่อหน้าเพราะเห็นว่าเรย์จ้องมันจนแทบทะลุ “เก็บ

ไปดูที่บ้านมัย จ้องอะไรขนาดนั้น”

“ไม่เป็นไรค่ะ สวยดีนะคะ”

“ขอบคุณะเธอ”

“ค่ะ”

“พี่ออกแบบเองแหละ แต่กาแฟคนอื่นขง” เรย์หยิบขวดแก้วขึ้นมอง สลับกับจ้องหน้าพี่กันไปด้วย “เดี๋ยววันนี้พี่จะออกไปเจอลูกค้า ตอนประมาณเก้าโมงครึ่ง เรย์ก็นั่งทำงานที่ห้องของเรย์ไปนะ ถ้าไหนเอางานมาให้ทำก็ไม่ต้องช่วย ทำของตัวเองก็พอ บอกว่าพี่สั่งไว้ เข้าใจมัย”

“เรย์ไม่เคยช่วยอยู่แล้วค่ะ แต่ไม่เคยบอกว่าพี่สั่ง”

“ดีแล้ว รู้จักป้องกันตัวเอง แต่วันหลังอ้างพี่ก็ได้ ไหน่มั่นกลัวพี่อยู่แล้ว จะได้ไม่โดนมองว่าก้าวร้าวต่างๆ ที่เราน่ารักจะตาย”

“ค...ค่ะ”

“บอกไปเลยว่าเรย์ทำงานให้พี่โดยตรง คงช่วยคนอื่นไม่ได้ แ่งานพี่ก็ยุ่งพอแล้ว แต่ถ้าเรย์ทำงานให้พี่ไม่เสร็จ พี่จะจัดการเรย์เอง เข้าใจมัย”

“กลัวแล้วค่ะหัวหน้า” พอเห็นพี่กันทำหน้าดุๆ ชัดกับลูกนุมนิม ก๊อดแซวไม่ได้

“หน้าตาไม่เห็นจะกลัวอย่างที่พูดเลย”

“กลัวจริง ๆ นะเนี่ย”

เห็นแล้วกันก๊อดโคลงศิระใส่เจ้าเด็กตรงหน้าไม่ได้ ที่กันดัดสินใจรับเรย์เข้าทำงานก็เพราะแบบนี้แหละมั้ง เรย์เป็นเด็กฉลาดที่เหมือนจะหัวแข็ง แต่ที่จริงแล้วเป็นเด็กมนุษยสัมพันธ์สุดๆ คนหนึ่ง ที่สำคัญคือกวนประสาทเก่งมากๆ

“กาแฟอร่อยมัย”

เรย์พยักหน้าตอบพี่หัวหน้าไปหงิกหงัก

“ถ้าไม่ได้กินข้าวเช้ามา ตีมันนี่ดีที่สุด ไม่มีกรด ไม่กัดกระเพาะ เพราะไม่ได้ผ่านน้ำร้อน”

“ดีจัง เรายังไม่ได้กินข้าวเช้าพอดี”

“ควรกิน”

“ตื่นไม่ทันค่ะ”

“ก็พอเดาได้อยู่”

“พีกันซื้อกาแฟร้านไหนคะ” เราย่แอบถามเพราะสงสัยว่าพีกันรู้จักคุณเจ้าของร้านหรือเปล่า เกี่ยวข้องกันอย่างไร ทำไมถึงได้ออกแบบบรรจุภัณฑ์ให้ แถมยังแม่นยำละเอียดเรื่องกาแฟอีกต่างหาก

“ติดใจละสิ”

“อร่อยดีค่ะ” พยักหน้าตอบพี่เค้าไปนึ่งๆ พยายามไม่มีพิรุณ

“ร้านอยู่ใกล้ๆ ออฟฟิศเนี่ยแหละ เดี่ยวพี่เอานามบัตรให้”

“...” แล้วทำไมเรย์ถึงไม่ได้นามบัตร... หรือคุณเจ้าของร้านสองมาตรฐาน หรือว่าของฟรีเค้าไม่ให้ ได้ค่ะ วันนี้เรย์จะไปจ่ายตังค์ เราย่อยากได้คอนแทกต์

“แต่ถ้าเรย์จะไป ต้องรีบไปนะ เค้าเปิดแค่วันจันทร์วันเดียว ถ้าเรย์ไปฝากซื้อมาให้พี่ด้วย บอกคุณโจว่าของพีกัน เดี่ยวพี่ฝากโน้ตไปให้ก็ได้”

“คุณโจ?”

“เจ้าของร้านไงคะ มีอยู่คนเดียวนั่นแหละ”

“คุณโจ” ชื่อแปลกจัง แต่ก็น่ารักดี — ใจที่แปลว่าหัวใจใจ้เธอ หรือใจดี หรือใจดวงนี้มีแต่เธอ เพ้อเจ้ออะ...

“เดี๋ยวให้นามบัตรไป ไม่ต้องทอ้งขนาดนั้น”

“ไปตอนเที่ยงทันมั๊ยคะ”

“ไม่ไปตอนเที่ยงแล้วจะไปตอนไหน ไม่ทำงานหรือไง หืม?”

“ทำอะ ทำ”

เที่ยงยี่สิบ

ไม่ได้รู้สึกเหนื่อย...

แต่ไหนบอกว่าจะมา

หรือว่ากาแฟไม่อร่อย

บ้าจัง... หรือว่าเค้าจะไม่ชอบ

ใจค่อนข้างมั่นใจมากๆ เลยนะว่าคุณเค้าจะกลับมา เพราะใจให้กาแฟฟรี ไปตั้งสองขวด คือถ้าคุณเค้าชิมแล้วไม่อร่อย วันอังคารนั้นก็คงไม่กลับมาหรอก ไข่ไหม ไข่หรือเปล่า? หรือจะไม่สบาย ตื่นสาย หรือลาออกจากงานไปแล้ว ไม่นะๆ หน้าหวานๆ ที่ดูเปื้อนหนำกับชีวิตวันจันทร์มากๆ แบบนั้น อาจจะเป็นไปได้...ก็ได้

คุณเจ้าของร้านในชุดที่เขีตสีดำ สวมกางเกงขายาวห่าส่วนสีเดียวกัน หยิบ สนิกเกอร์สีขาวออกมาเตรียมไว้หน้าประตูด้านข้าง ในระหว่างที่กำลังทยอยเก็บร้าน

มือเรียบวางจัดกาแฟเป็นชุดๆ แห่ไว้ในตู้ รอลูกค้าที่สั่งไว้มารับ กาแฟบรรจุ ขวดในส่วนของอาทิตย์นี้ถูกจับจองไปแล้วจนหมด เหลือสต็อกแค่อีกไม่กี่ขวดสำหรับ คนที่วอล์กอินมาหากาแฟเย็นๆ ดื่มหน้าร้าน และไม่ก็ขวดสำหรับใครบางคนที่ยก ว่าจะแฉะมา

ใบหน้าสวยจัดที่มีดวงตากลมนำรักนั่งแท่นกางบนเคาน์เตอร์บาร์ พลาททอด

สายตาเรามองไปข้างหน้า เพื่อจะมีลูกค้าบางคนกลับมาซื้อซ้ำ ลูกค้าคนที่ทำหน้าที่เหมือนเป็อนหน่ยวันจันทร์ แต่กลับมีรอยยิ้มที่ชวนให้ยิ้มตามตอนที่ได้รับการแพฟรีที่ใจแบ่งให้

ยิ้มน่ารัก...จนอยากให้กาแพไปตีมั้ทั้งอาทิตย์

ถ้าไม่ติดว่าวันนั้นไม่มีเหลือแล้ว ใจก็คงให้ไปทุกสูตรที่มีในตู้เย็น

ปกติที่ร้านจะเปิด-ปิดไม่เป็นเวลา ส่วนมากก็ขึ้นอยู่กับปริมาณของสินค้าในตู้ แต่เพราะวันนี้ใจต้องออกไปคุยเรื่องเมล็ดกาแพั่วลือตใหม่ที่ห่างไกลๆ ตอนประมาณบ่ายสาม ใจเลยตั้งใจจะปิดร้านให้เร็วขึ้นหน่อย เอาละ ใจจะรอคุณจนถึงก่อนบ่ายสองก็แล้วกัน ค่อยปิดร้านจริงจ้ง

รอยยิ้มบางๆ วาดขึ้นบนใบหน้าเจ้าของร้าน เมื่อเห็นลูกค้าประจำโบกมือให้ซ้ำๆ ก่อนจะเดินตรงมาทางนี้ ใจหยิบกาแพที่คุณที่สั่งไว้ยื่นให้ไปเหมือนทุกที่

“วันนี้ปิดร้านเร็วเหอครับคุณใจ” คุณที่ถอดหมวกปีกกว้าง ยกยิ้มที่มีรอยบุ้มข้างแก้มเป็นเอกลักษณ์ขึ้นทักทาย ขึ้นไปที่บ้านเหล็กด้านซ้ายที่ใจเลื่อนปิดลงมาไว้ครึ่งหนึ่ง

“คะ พอดีใจมีธุระตอนเย็น”

“เป็นเจ้าของร้านกาแพที่งานยุ่งจ้งเลยนะครับ”

“ไปคุยเรื่องเมล็ดกาแพนะคะ”

“แสดงว่าลุงจะได้ตีมกาแพสูตรใหม่”

“รบกวนเป็นหนูทดลองให้ด้วยนะคะ”

“ยินดีครับคุณใจ”

“ถ้าไม่ร่อยก็อย่าว่ากันนะคะคุณที่”

“ลุงเป็นลูกค้าประจำคุณใจอยู่แล้ว เรื่องแค่นี้ไม่เป็นปัญหาเหอครับ”

“จ้ะก็รบกวนด้วยนะคะ”

“ยินดีครับ ยินดี” คุณลุงที่ลูกค้าประจำหิบบวดกาแพจากเคาน์เตอร์
ใส่ลงไปใ้ในกระเป๋าทวาย ก่อนจะหิบบกล่องสี่เหลี่ยมขนาดกลางมาวางไว้แทนที่
“เอ้อ คุณใจ”

“คะ”

“พอดีคนสวยที่บ้านเค้าทำแกงหม้อใหญ่ เลยฝากมาให้คุณใจด้วย”

“รบกวนจ้งเลยคะ แต่แกงบ้านคุณทีก็อร่อยเกินกว่าจะปฏิเสธ”

“ไม่รบกวนหรอกครับ ถ้าแกงหม้อเล็กมันไม่อร่อย ต้องหม้อใหญ่ๆ ถึงจะ
ถึงเครื่อง ช่วยๆ กันกินคุณใจ บ้านลุงอยู่กันสองคนกินไม่หมดหรอก”

“ขอบคุณนะคะ”

“กินให้อร่อยนะคุณใจ”

“อร่อยอยู่แล้วคะ ไม่ต้องห่วงเลย”

“ปากหวานตลอดเลย ขายกาแพจริงหรือเปล่าครับเนี่ย”

“จริงคะ ตีมากาแพไม่ได้แปลว่าต้องเป็นคนขมๆ สักหน่อยนี่คะ”

“ไม่รู้จะหาคำไหนมาเถียงคุณใจ เพราะหวานไปทั้งหน้าตา ทั้งคำพูด”

“เนี่ย คุณทีก็เหมือนใจแหละคะ ปากหวานพอกันเลย” คุณทีที่หลุดขำเสียงดัง
โบกมือโบกไม้แก้ด้วยกใหญ่ ก่อนจะหิบบหมวกขึ้นไปสวมแก้เงิน

“จ้้นลุงกลับก่อนนะ”

“ค่อยๆ เดินนะคะ” ใจโบกมือให้คุณทีที่หันหลังเดินจากไป พร้อมกับ
ยกยืมให้แกงพะแนงกล่องใหญ่ตรงหน้า จัดแจงเทแบ่งใส่ถ้วยเล็กเข้าไมโครเวฟ
พร้อมข้าวสวยอีกจานสำหรับมือกลางวัน แล้วเก็บที่เหลือเข้าตู้เย็นไว้กินอีกวันหลัง
คนตัวบางวาดแขนขึ้นกอดอกระหว่างที่รออาหารอุ่นร้อน

เค้าไม่พักกลางวันหรือคุณคนนั้น ทำงานอะไรกันนะ

นี่ถ้ายังไม่มาสักที ใจจะขายกาแพที่มีให้หมดทั้งร้าน ต่อให้เป็นคนที่ขี้มแล้ว

โลกสดใสแค่ไหนมาถามหาก็คงไม่มีให้ ใจจะไม่ใจดีกับคนที่มาทำให้กระวนกระวาย
รอว่าเมื่อไหร่จะมาหรือไม่มาแบบนี้หรอคะ

ในขณะที่คิดล่ำฟัง เสียงฝีเท้ากระทบหินกรวดที่หน้าร้านก็ค่อยๆ ดังขึ้น
และใกล้เข้ามาทุกขณะ ท่าที่เร่งรีบแบบนั้น ทำเอาใจแอบคิดนิดๆ ว่าควรจะเก็บ
อาการยังได้ ตอนที่จะได้เจอใครบางคนที่กำลังนึกถึง แล้วเค้าก็ดันโผล่มายืนอยู่
ตรงหน้า

ใจหตุยืมทันทีที่เห็น — แต่แอบเฝ้าเก็บรอยยิ้มไว้ ไม่ให้เสียอาการตอนที่
หน้าหวานๆ ของคุณคนนั้นเข้ามาใกล้ ใจแอบเอนหลังไปมองคุณลอดผ่านหน้าต่าง
เคาน์เตอร์บาร์ คุณลูกค้าสวมเสื้อเชิ้ตผ้าบางสำหรับหน้าร้อนสีครีม กางเกงยีนส์
เข้ารูปสีเข้ม สนิทเกอร์ข้อสั้นเผยให้เห็นข้อเท้าบาง เหนือเมื่อดูตุ๋นพรายบนหน้าผาก
เรือนผมยาวสีน้ำตาลเข้มกระเซอะกระเซิงฟูๆ ในมือถือถุงบรรจุข้าวกล่องสำเร็จรูป

น่าเอ็นดูชะมัด —

คุณลูกค้ายกหลังมือขึ้นซับเหงื่อ จัดปกเสื้อให้เข้าที่ แอบเช็กหน้าหวานๆ
และผมเฝ้าให้เรียบร้อยอีกทีผ่านเงากระจกด้านข้าง ก่อนจะก้าวเท้าเข้ามาหน้า
เคาน์เตอร์ออร์เดอร์สินค้า

“ขอโทษค่ะ กาแฟหมดแล้ว”

“พูดเป็นเล่น!!!!”

ใจก็แค่แกล้ง แต่เสียงแหบหวานตอบกลับมาชะงัดลั่น เรียกว่าคู่สวยขมวด
พันกันยุ่งจนใจเกือบหลุดขา สีหน้าผิตหวังเหมือนวันอังคารนั้นไม่มีผิด ทำเอาอยาก
เอื้อมมือไปลูบบนศีรษะสักครั้ง เพราะคุณน่าเอ็นดูเหมือนลูกหมา ตากลมๆ ใสๆ

“ไม่ได้พูดเล่นค่ะ พูดจริงๆ” ใจว่าพลาดกะพริบตาปริบ เพราะคุณยื่น
ไม่มีเสียงตอบรับสักคำหลุดออกมาจากริมฝีปากคุณนั้น ใจเลยยื่นกระดาษทิชชูไปให้
คุณซับเหงื่อ แต่ดูเหมือนบางคนจะเอาไปซับน้ำตาแทนซะอย่างนั้น

“ไม่ร้องไห้สิคะ” ใจเอ๋ยหักเพราะใบหน้าหวานที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกัดเม้มริมฝีปากตัวเองเอาไว้แน่น คุณแอบเก็บอาการ ถอนลมหายใจแผ่วบาง เหมือนกำลังพยายามข่มอารมณ์ตัวเองไว้ให้ค่อยๆ สงบ “เราไม่คิดว่ากาแฟหมด จะทำให้คุณเศร้าขนาดนี้นะ”

เธอก็ไม่คิดเหมือนกันค่ะ...

“คือเรย์เพิ่งพักเที่ยง เลย์ริบวิ่งมา” ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ็บตรงไหน แต่รู้สึกเหมือนมันหน่วงๆ หนักๆ ไปหมด เพราะอดกินกาแฟเธอ หรือเพราะคาดหวังไว้มาก พอผิดหวังก็เลยเป็นแบบนี้ ถ้าเรย์เงยหน้าแล้วฝืนยิ้มขึ้นไปบนฟ้า น้ำตามันจะหกกลับเข้าไปที่เดิมไหมนะ “เรย์คิดว่าจะทัน เรย์กลัวคุณรอ บอกไว้แล้วว่าจะมา”

“เราไม่ได้รอ”

ก็รอ...

ไม่...ไม่ได้รอ...

อืม...ก็รอแหละ

พอเห็นหน้าเศร้าๆ ของคุณเค้า ก็ทำเอาใจโกหกตัวเองต่อไปไม่ไหว

“ตอนนี้ไม่ได้รอ แต่เมื่อเข้ารอเท่าไรก็ไม่มา”

“...” ก...ก็เมื่อเข้าตื่นสาย

“อะ นี่” ใจเย็นกาแฟแบบ Ready to drink ให้คุณเค้าไป ก่อนที่จะไม่รู้ว่ายหรือน้ำที่ไหลข้างๆ ขมับ นุ่มนวลเหนียวหรือน้ำตากันแน่

“ไหนบอกว่าหมดแล้วไงคะ”

“ก็หมดแล้ว แต่เก็บไว้ให้คุณต่างหาก”

“...” เรย์รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยิ้มทั้งน้ำตา “ขอโทษค่ะ เมื่อเข้าตื่นสาย”

“ก็คิดไว้บ้าง” ใจโคลงศีรษะให้คนที่ฉีกยิ้มกว้างทั้งๆ ที่น้ำตาคลอเบ้า แถมยังคาบหลอดเอาไว้ในปาก ลูกหมา! นีมันลูกหมาชัดๆ

“แล้วแบบขวดหมดหรือยังคะ เค้ายากได้แบบนี้ด้วย”

“เก็บไว้ให้แล้วค่ะ”

“เรย์ลืมหาขวดมาคืน ไม่เป็นไรหัยยะ”

“ตื่นยังไม่ทันทำงานเลยคะ ขวดคืนวันไหนก็ได้”

“...” ทำไมรู้สึกเหมือนโดนบ่นอยู่เลยนะ “ทั้งหมดเท่าไรคะ”

“ขวดละเจ็ดสิบล่ะ สามขวดสองร้อย ส่วนแก้วนั้นให้”

ใบหน้าหวานที่นั่งอยู่หน้าร้านยกยืมร้านตาปิด ก่อนจะลุกขึ้นแล้วหยิบ

แบงก์สีแดงมาให้ทั้งสองใบ

“ไม่ต้องทอนคะ”

“ทอนก็บ้า”

“ขอนามบัตรด้วยได้หัยยะ”

“คุณรู้แล้วว่าเราเปิดทุกวันจันทร์ มาหากี่ได้คะ อยู่ตลอด”

“...” ทำไมไม่ให้ละ

“คิวผูกกันแล้วคะ”

เรย์ยกมือขึ้นกุมคิ้วทันทีที่ถูกทัก แล้วคิ้วเรย์จะขมวดอะไรอยู่ได้ทั้งวัน

“กินข้าวด้วยกันหัยยะ ตอนบ่ายเข้างานก็โงะ”

“หืม?” เรย์ทำหน้าที่ สบตาคุณเจ้าของร้านอย่างมีคำถาม

“กว่าคุณจะได้กลับไปได้กิน นิ่งกินด้วยกันที่นี่ก็ได้คะ ใจจะ
ปิดร้านแล้วพอดี” คุณเหมือนลูกหมาจริงๆ ด้วยแหละ เอียงศีรษะแล้วจ้องตาใส
ไม่ยอมหลบแบบนี้ ใจโคลงศีรษะ หันหลังแล้วแอบกลืนยิ้มนิดๆ ก่อนจะหยิบข้าว
ที่อุ่นไว้ ถ้วยเดินออกไปหน้าร้าน ตอนคุณพยักหน้าตอบรับ

คุณเจ้าของร้านนั่งลงฝั่งตรงข้ามของม้านั่งด้วยาวสี่เบजที่เรย์นั่งอยู่ก่อนหน้า
ถือจานข้าวมาวางพร้อมกับแกงพะแนงถ้วยเล็ก เรย์เปิดกล่องข้าวสำเร็จรูปแล้ว

ยกมือเกาแก้มแกรกๆ ทำไมครั้งแรกที่กินข้าวด้วยกัน เรย์ต้องมานั่งกินข้าวกล่อง
เซเว่นด้วยนะ แอบเงินตัวเองขึ้นมานิดๆ แต่เงินคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามมาก

“อันนี้อร่อย เรากินบ่อย”

พอถูกคุณทัก เรย์เลยเปลอเล็กน้อยแล้วออกไปอัตโนมัติ

“คุณเจ้าของร้านดูไม่ใช่คนที่กินข้าวกล่องสำเร็จรูปเลยอะ”

“แล้วคนอย่างใจต้องกินอะไรหะคะ”

“ไม่รู้สิคะ คุณทำกาแฟ cold brew ดูยุ่งยาก น่าจะกินอะไรยากๆ ละมั้ง”

“ก็ทำกาแฟยากแล้ว อย่างอื่นก็ไม่อยากทำแล้วอะ กินข้าวเซเว่นเนียแหละ
ง่ายดี” ที่คุณเจ้าของร้านพูดมาก็มีเหตุผล แต่ที่เรย์อยากพูดคือคนบุคลิกอย่างคุณ
น่าจะกินอะไรหุๆ ประมาณนั้น หรือไม่ก็ทำกับข้าวกินเองมากกว่า

“เราซื้อใจ เรียกใจก็ได้ คุณซื้ออะไร”

“ซื้อเรย์”

“อืม... เหมาะดี ยิ้มที่สับสนมากๆ”

“อะ?”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

“ซื้อคุณใจมาจากอะไรคะ เรย์ไม่เคยได้ยินเลย”

“ทายดูอะ”

“หัวใจ... ใส่ใจ... ประทับใจ... ใจดี... ใจเย็น...” เรย์หายไปเท่าที่นึกได้
ส่วนคนตรงหน้าก็เอาแต่ส่ายหน้ากลับมา ไม่ถูกสักอย่าง

“ให้ทายชื่อหรือเปล่าคะ ไม่ได้ให้ทายนิสัยนะ”

“ก็เดาจากตัวคุณทั้งนั้น มันต้องมีที่มาสิ”

“อะ นีนามบัตร”

เรย์ก็มองนามบัตรที่คุณยื่นให้ แล้วเอียงหัวไปทางซ้ายหนักกว่าเดิมอีก

“ใจ สะกดไม้้มลายเหรอคะ”

“ใจเป็นชื่อซาคะ ซาอินเดียตัมกับนม ผสมเครื่องเทศ”

“อรรอยมัยคะ”

“ใจนะเหรอคะ”

“คะ”

“อืม...เพราะมันมีกลิ่นหอมของซา แต่ว่าก็มีรสชาติเผ็ดร้อนของเครื่องเทศ ผสมอยู่ด้วย ถ้าคนชอบก็ชอบเลย ถ้าไม่ชอบก็เกลียดเลย แต่ถ้าเกิดติดใจขึ้นมา ต้องกินทุกวันคะ รสชาติมันชวนให้เสพติด กินแล้วอยากกินอีก”

“เหมาะกับคุณดีคะ”

“หืม?”

เรย์เลิกคิ้วแล้วยกยิ้มแทนคำตอบ เพราะจะพูดออกมาว่าคุณชวนให้เสพติด ก็คงไม่ดีเท่าไร ได้แต่ทำที่เป็นกินข้าวแล้วมองอย่างอื่นไป หรือว่าเรย์จะติดใจเข้า แล้วก็ไม่รู้

“ขอเบอร์เรย์หน่อยสิ”

“คะ?”

“ก็เอานามบัตรใจไปแล้ว มาแลกเบอร์กัน ไม่งั้นคุณโทร.มาใจไม่รับนะ”

“ไม่ได้รับทุกเบอร์หรอกเหรอคะ”

“ไม่อะ คนโทร.มาจีบเยอะ”

เอ่อ... พอเป็นคุณใจพูดขึ้นมา เรย์ก็เฉยไม่ออกเลยสักคำ มันดูมีเค้าโครง ความจริงอยู่มาก ถ้าเป็นเรย์คงตอบว่าไม่คะ กลัวมีคนโทร.มาขายประกันอะไร ประมาณนั้นมากกว่า

“ล้อเล่นคะ ทำหน้าตาจริงจังไปได้ ใจแค่มั้ยอยากมีคนตื้นสาย ถ้าไม่โทร. ไปปลุก ก็จะมีโทร.ไปถามว่าทำไมยังไม่มาสักที ซี้เกียจรอ”

WEEK 3 : Sunray

Friday Morning

ไม่มีเสียงเรียกเช้า...

ไม่มีแม้แต่ข้อความจากแอปพลิเคชันที่เราแค่เมมโมรีเลลงไปสลิปหลักก็ปรากฏหน้าตาผู้ใช้งานให้ได้ยืมกับดิสเพลย์โปรไฟล์ไม่คุ้นตา ใบหน้าสวยจัดของคุณเจ้าของร้านกาแฟ เสื้อเชิ้ตสีขาวกับแก้วเซรามิกที่คุณยกขึ้นจิบ เรียวขาได้กางงอให้ส่วนสีกรมท่าवादขึ้นไขว่ห้าง ดูต่างจากภาพปกติที่เคยเห็นอยู่บ้าง สองสามครั้งที่เจอกัน คุณใจมักจะใส่ที่เชิ้ตสีพื้กับกางเกงขาวาวให้ส่วนมากกว่า

น่าสนใจ และเป็นผู้ใหญ่

ไม่แปลกใจนักกับถ้อยคำวันนั้นที่คุณบอก...

‘ไม่รับหรอก ขอมีคนโทร.มาจีบ’

ก็แหม... พอเห็นรูปโปรไฟล์คุณใจเข้า ใครๆ ก็อยากทักเข้าไปจีบทั้งนั้นแหละ แต่ก็เพราะแบบนี้ เรย์เลยไม่กล้าที่จะโทร.เข้าไปสักครั้ง กลัวคุณคิดว่าเรย์เองก็คงไม่ต่าง เข้าหาคุณอย่างมีสิ่งใดแอบแฝง แค่เพราะกลัวถูกเหมารวมกับคนอื่นๆ

ทั่วไป เรย์เลยเลือกที่จะไม่โทร.เข้าไปรบกวนคุณน่าจะดีกว่า ขนาดจะส่งข้อความเข้าไปทักทายไรสาระ เรย์ยังไม่กล้าแม้แต่จะพิมพ์เลยด้วยซ้ำ ใบหน้าหวานลอบถอนหายใจออกมาบางๆ ระหว่างที่นั่งมองป้ายแท็กซี่เหลืองข้างขวดยกาแฟ พลังแอบคิดถึงคนบางคน

— Don't hate Monday :)

เอาจริงๆ ไม่ใช่แค่วันจันทร์ ตอนนี้เรย์เริ่มจะพานเกลียดวันอื่นๆ ไปด้วยแล้วแหละ เพราะแอบผ่านร้านคุณใจไปสองสามวัน เรย์ยังไม่ได้เจอตัวเจ้าของร้านเลยสักครั้ง

อันที่จริงเรย์แอบวางแผนเอาไว้นิดหน่อย...

เรย์ได้กาแฟขวดใหม่มาสามขวด มีขวดเปล่าๆ อันเก่าอีกหนึ่ง เรย์กะจะเอาไปคืนที่ร้าน สองวันครั้ง คนละเวลา เพื่อจะได้พบกันมากกว่าหนึ่งครั้งต่ออาทิตย์

วันอังคารเช้าที่เรย์เคยเจอคุณใจ เรย์เข้าไปแล้วแต่ก็ไม่เจอหน้า วันพฤหัสบดีก็ทำเป็นบังเอิญไปเดินป่วนเปียนสองสามรอบ หย่อนขวดอ้อยอิงนานตั้งหลายนาทีกี่ไม่มีวิ๊วแววคุณใจแม้แต่เงา ตอนนี้เรย์เหลือขวดเปล่าแค่สองขวด และวันนี้ก็เป็นวันศุกร์ เรย์กำลังตัดสินใจว่าจะแวะไปร้านคุณใจวันนี้ตอนเย็น แล้วอีกขวดก็ข้ามไปเป็นวันอาทิตย์ หรือจะแวะไปพุงนี้ที่เป็นวันหยุดดี ถ้าหากไม่เจอก็คิดซะว่าได้ออกมาเรื่อยเปื่อยข้างนอก ไม่ต้องอุดอู้อยู่แต่ในห้องทั้งวัน แล้ววันอาทิตย์ก็ค่อยไปใหม่อีกครั้ง วันจันทร์ก็จะไปอีก ไปสามวันติดขนาดนี้ เรย์ต้องได้เห็นหน้าคุณนิดๆ บ้างสิ

แต่คิดไปคิดมา เรย์ว่า...เรย์ไปวันนี้ดีกว่า

ไม่ได้อยากเจออะไรขนาดนั้นหรอกนะ

— *เธออะเรย์...*

คนตัวบางยกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองที่เอาแต่คิดถึงคุณเจ้าของร้านกาแฟ ทั้งๆ

ที่เคยเจอกันแค่ไม่กี่ครั้ง รู้สึกอยากให้ออกมาเจอวันจันทร์ไวๆ แบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต

‘แต่ถ้าติดใจขึ้นมาต้องกินทุกวันล่ะ รสชาติมันชวนให้เสพติด’

ไม่ใช่แค่ชื่อคุณหมอกหรือหอคอยที่เหมือนชา สรรพคุณก็เหมือนกันแหละ

สุดท้าย...เรย์ก็เลยตัดสินใจที่จะเดินไปคืนขวดกาแฟตอนเย็นหลังเลิกงานวันนี้ เวลาจะได้ไม่ช้ากับหลายๆ วันที่ผ่านมา เอาเป็นว่า...วันนี้เรย์จะไปเสี่ยงกับช่วงเวลาก่อนพระอาทิตย์ตก หวังว่าโชคจะเข้าข้างเรย์

“เรย์ เดียวอีกสับนาที่เข้ามาหาพี่หน่อยนะ”

เรย์แอบสะดุ้ง เพราะถูกพี่กันเดินมาเรียกถึงโต๊ะโดยที่ไม่ทันได้รู้ตัวสักนิด ดินะ ที่มีอยุ่คลิกันนั้นคลิกันไปพลางๆ ไม่ได้ทำตัวว่างงาน ทั้งที่ใจลอยไปถึงไหน

“คะ พี่กัน”

“ใจลอยนะเราอะ”

“เปล่าเลยคะ” อ้าปากเถียงที่เค้าไปอีกๆ อีกๆ

“อยากกลับบ้านแล้วหรือคะ หรือว่านัดใครไว้”

“เดี๋ยวเรย์เซฟงานแล้วตามเข้าไปคะ” เรย์รีบตัดบทพี่ตัวเล็กที่หรีดจ้องจับผิดกัน กลัวตัวเองจะหลุดเล็ดลอดออกมาแล้วโดนจับได้

“ให้ไวคะ ให้ไว”

“ไหนใครบอกอีกสับนาที่คะ”

“จ๊นมาตอนนี้เลย — ลุก”

“คิดว่าเป็นหัวหน้าเค้าแล้วจะทำอะไรก็ได้หรือคะ” เรย์กัดเซฟชิ้นงานก่อนจะหันขวับไปมองพี่ตัวเล็กที่ยืนเท้าสอเอวอยู่ข้างๆ

“ได้”

“ไม่ได้”

“ได้สิ”

“...” ก็แล้วใครจะไปกล้าเถียงคุณหัวหน้าที่บิณฑบาตก็มีย้ายๆ แบบนั้น
ได้ละคะ ได้ก็ได้คะ

“ไม่หนุกเลยอะ อายายอมง่าย ๆ สิ”

“กลัวไม่มีข้าวกินคะ”

“พี่ไม่ได้มีหน้าที่หักเงินเดือนเราสักหน่อยคะ กลัวอะไรนักหนา”

“เรย์เกรงใจต่างหาก พี่กันเป็นพี่ เรย์เป็นน้อง แล้วพี่กันก็เป็นหัวหน้าด้วย”

“ไม่ดูสิคะ คิวับหมดแล้วนะ”

ดูเหมือนพี่กันจะพอใจ แค่นี้ได้เห็นหน้าเรย์ขมวดคิ้วจนแทบยับ เรย์นึกหน้า
ใส่พี่หัวหน้า ก่อนจะหันกลับไปคว้าเอาสมุดโน้ตบนโต๊ะ แล้วลุกขึ้นเดินตามหลังเล็กๆ
ที่เดินนำไปล่วงหน้า ตอนเห็นว่าเรย์กดเซฟงานในคอมเสร็จแล้วรีบบรรยาย

“นั่งก่อน”

— ก็ไม่ได้คิดจะยื่นคำหัวป้ออยู่แล้วคะ

“แอบด่ากันเธอคะ ทำหน้าแบบนี้”

“เปล่าคะ เปล่า —” เรย์ปฏิเสธทันควันจนดูเหมือนร้อนตัว ส่วนพี่กัน
ส่ายหัวให้เรย์นิดๆ แล้วยกยิ้มหวานประสาท เลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างที่ชอบทำ

“วันจันทร์แต่งตัวดีหน่อยนะคะ เดี่ยวพี่พาเข้าบอร์ด ผู้ใหญ่เยอะ”

“ต้องดีขนาดไหนคะ”

“ก็ถ้ามีสุทก็จะดีคะ ข้างในอะไรก็ได้ เอาให้ดูดีกว่านี้หน่อย แต่งแบบที่พี่
ชอบใส่ก็ได้ พอจะนึกออกมั๊ย”

พยักหน้าตอบพี่เค้าไป เพราะเคยเห็นพี่กันแต่งตัวเป็นทางการอยู่หลายครั้ง
เรียบ หู และดูแพงสมวัย ผู้ใหญ่หน้าเด็ก ตัวเล็กผิวนวล ในยามที่สวมเดรสสั้น
ผ่าข้าง แล้วคลุมด้วยสูททับอีกที เรย์ว่าพี่กันเวลาที่ใส่ชุดแบบนี้ไปคุยงาน ถ้าเรย์

เป็นลูกค้าก็คงให้ผ่านแบบไม่ติดขัดอะไร แถมอยากจะโอนเงินให้เดี๋ยวนั้น โดยไม่ต้องวางบิลอีกต่างหาก

“จะใส่เดรส แขนกุดอะไรก็ได้เนะ แต่ว่าพี่ขอสูททับตัวนึ่ง ชี๊เกียจฟังคนแก่ บ่น”

“โอเคค่ะ”

“หมดละ”

“แค่นี้หรอคะ”

“คะ ตื่นเช้าๆ ห้ามห้วย่ง ไม่นั่งวิน มาให้ถึงที่ทำงานตรงเวลาแค่นั้นคะ พอแล้ว”

เรย์กัมหน้าจตข้อความที่พี่กันย้าลงบนสมุด ก่อนจะยกมือถือขึ้นมาตั้งเดือน ล้วงหน้าไว้ด้วยอีกทางหนึ่ง

“แล้วคินนี่ไปไหน”

“คะ”

“ก็เห็นนั่งใจลอย ยัมอะไรอยู่คนเดียวกับขวดกาแฟตั้งนานสองนาน”

“ไม่ได้ไปไหนคะ ไม่ได้นัดใครไว้ด้วย”

“ไม่มีเพื่อนเลยหรอ”

“ก็มีเพื่อนเป็นรุ่นพี่ที่ทำงานอยู่คนนึ่งคะ เป็นหัวหน้าด้วย”

“หน้าตาก็ดีด้วย”

“...” เรย์เงยหน้าขึ้นมายุ่งไหล่ใส่พี่หัวหน้าที่กำลังอ้าปากชมตัวเองอย่าง มั่นอกมั่นใจ “เอาที่พี่สบายใจนะคะ”

“แค่หนีไปเที่ยวคนเดียวปีนึ่งนี้ กลับมาไทยก็ไม่มีใครคบเลยหรอคะ ทำไมเพื่อนเราใจร้ายจัง”

“พี่กันไม่ต้องย้าคะ มันเจ็บนะเนี่ย”

“แล้วแฟนละมีมั้ย”

“ถ้ามีก็ไม่มานั่งคุยงานกับพี่ก่อนกลับบ้านได้แบบนี้หรอกค่ะ”

“ทำไมอะ แฟนหวงเธอ”

“คิดว่าถ้ามีต้องหวงมากค่ะ เพราะว่าเรย์สวย”

พี่กันทำตาโตผงกหัวขึ้นลงแบบกวนสั่นเทาๆ ถ้าไม่เห็นว่าเป็นเจ้านาย
เราคงได้ตบตีฟาดฝ่าปากกันไปข้างแน่ๆ

“แสดงว่าไม่มี”

นี่ก็จี้จ้วงเลยอะ จะเอาอย่างไรกับเรย์คะคุณหัวหนา

“เวลาคุยยุ่งๆ นี่เราน่ารักจริงๆ นะ”

“จะจีบเรย์เหรอ”

“จำได้ว่าไม่ชอบเด็กนะ”

อะ— ปฏิเสธรวดเร็ว หนักแน่น เสียงแข็งชะงัดด้วย

“เรย์โตแล้วหรอก”

“แต่พี่โตกว่า”

“แต่บางทีพี่ก็เด็กกว่าเรย์อีกมั้ง”

“ก็นั่นแหละ เลยชอบคนที่เป็นผู้ใหญ่กว่าไง อยู่กับเด็กแบบเราไม่ได้หรอก
ตีกันตาย”

“ก็รู้ตัวนี่นา”

“แอบตำราะ นี่ฉันพี่แกมัย ฮะ!”

“พี่คะ แต่ว่าบางทีก็เหมือนน้อง งอแงด้วย”

“วันนั้นไม่นับ เพราะเรย์ไม่ซื้อกาแฟมาให้พี่ มีแต่ของตัวเอง เย่มากๆ
ลืมนั่นได้ไง”

“โทษอะ วันนั้นลืมจริงๆ”

“พี่ไม่มีกาแฟกินอาทิตย์นึง โหะเราคนเดียวเลย”

“เรย์แบ่งให้แล้วไง แค่ออชวดกับปาย”

“ทำไมชอบออชวดขนาดนี้นั่นละ”

“สวยดีค่ะ”

“ติดใจละสิ” เรย์แอบสะตุงันนิดๆ ทุกทีที่ได้ยินคำนี้เลยให้ตาย ส่วนไบหน้าใสๆ นั้นยกยืมยกคิวสองที เหมือนจะรู้ทันคำว่า ‘สวยดี’ ที่ไม่น่าจะหมายถึงแค่เฉพาะออชวดกาแฟแค่ออย่างเดียวนะ

“งานอดิเรกสะสมออชวดหรอ”

“เปล่าค่ะ”

“ได้นามบัตรเจ้าของร้านม้ามัย”

“ได้ค่ะ”

“ขอเค้าหรือเค้าให้เอง”

“ขอค่ะ”

“คุณใจเค้าให้นามบัตรแค่คนที่ติดต่อเรื่องงานด้วยนะ แสดงว่าเรย์นะไม่ธรรมดา”

“ยังไงคะ”

“ตาโตเลยนะ” พอถูกพิกันทัก เรย์ก็แทบลดความตื่นเต้นลงไม่ทัน ไม่ธรรมดาของพี่คืออะไร บอกมาเดี๋ยวนี้นะ “ขอเค้าว่าไงล่ะ”

“ก็แค่ขอนามบัตร แล้วคุณใจก็บอกว่า ปกติเปิดวันจันทร์ เรย์รู้แล้ว ไม่ต้องเอาก็ได้”

“แล้วทำไมถึงได้มาล่ะ”

“ทำหน้าตาน่าสงสารมั้งคะ”

“ทำคิ้วยั๊ปใส่คุณใจแรงๆ เลยหรอนะ ไม่ถามละ ไม่อยากฟัง”

“อ้าว”

“กลับบ้านได้แล้วปะ เตี้ยรตติต” อะ...อยู่ดีๆ เรายังโดนพี่เค้าไล่กลับบ้าน
ซะอย่างนั้น สรุปลูกพี่กันเกี่ยวพันยังงัยกับคุณใจ ประโยคสุดท้ายมันยังงัยๆ อยู่นะ

“ปิดคอมฯ กลับบ้านๆ”

— ไล่กันจริงๆ ด้วยแฮะ

“ถึงบ้านแล้วบอกด้วยนะ เตี้ยรเพื่อนคนเดียวของเรย์เป็นห่วง”

“โอเคค่ะ” เรย์รับปากพี่คนที่จิกกัดกันนิดๆ ตามประสา ทว่าถ้ามองข้าม
ตรงส่วนนั้น พี่กันก็เป็นพี่ที่น่ารักคนหนึ่ง

“กลับดีๆ”

“พี่ด้วย”

สิบหนากับอีกสี่สิบนาที

เรย์เดินอ้อยอิ่งออกมาจากออฟฟิศ พอมองไปบนถนนก็รู้สึกขึ้นมาว่าตัวเอง
โชคดีมาก ๆ ที่เลือกที่พักใกล้กับที่ทำงาน ไม่ต้องฝาร์ตติต ไม่ต้องรีบกลับบ้าน
ไม่ต้องไปอัดเป็นปลากะปองบนรถไฟฟ้าในช่วง Prime Time ตอนที่ทุกคนเลิกงาน
พร้อมๆ กัน

ดวงอาทิตย์กำลังค่อยๆ ย่อมสีฟ้าโชนสว่างให้น่ารักขึ้นด้วยการไล่แซมเฉดสี
ชมพูอ่อน เพราะการหักเหของแสง บางวันก็แต้มสีแดง บางวันแอบเทสีส้ม รุนแรง
และเข้มข้น ก่อนจะมีตกลงเรื่อยๆ เมื่อพระอาทิตย์ค่อยๆ คล้อยลงต่ำ เรย์แหงนหน้า
ตีมด้าบรรยากาศ ทำตัวสวนทางกับชาวออฟฟิศที่รีบกลับบ้านไปพักผ่อน หรือไม่ก็
รีบกลับไปแต่งตัวเพื่อออกมาปาร์ตี้แฮปปี้ไฟรายเดย์ตอนมีดค้ำ หากความสุขอันน้อยนิด

จากการปฏิสัมพันธ์เข้าสังคมกับคนสนทนอย่างที่มีมนุษยเงินเดือนชอบทำ

เรย์ขยับสองเท้า ก้าวเข้าซอยเล็กๆ ที่ตอนแรกเคยเป็นแค่ทางลัด แต่หลังๆ กลักลับกลายเป็นเส้นทางประจำ หยุดย่นนึ่งๆ ที่หน้าร้านกาแฟที่เปิดแค่วันจันทร์ แล้วถอนหายใจออกมาบางๆ มนุษย์ที่เพิ่งเลิกงานและไม่รีบกลับบ้าน กำลังมองหาที่นั่งเหมาะๆ เพราะแอบซื้อเครื่องดื่มรสโคล่าจากร้านสะดวกซื้อติดมือมาดื่มฆ่าเวลา

ไม่ได้มานั่งรอหรืออะไรหรอกนะ...

แค่ไม่อยากรีบกลับบ้านก็เท่านั้น

ไม่รู้ต้องแก้ตัวให้หัวใจตัวเองไปอีกกี่ครั้ง ทั้งๆ ที่เรย์เองก็รู้ดีอยู่แก่ใจ

แอบโคลงศีรษะให้ตัวเองอย่างเหนื่อยหน่าย ยกเครื่องดื่มกระป๋องในมือขึ้นจิบ แล้วหยิบขวดแก้วหน้าตาดีพๆ กับเจ้าของร้านออกมาถือ นึกถึงทั้งคนที่ออกแบบ ทั้งคนที่ทำกาแฟ สรุปลแล้วทั้งสองคนเกี่ยวข้องกันยังไง หรือเป็นแค่ลูกค้ากับผู้ว่าจ้าง

แล้วเรย์จะคิดมากไปทำไมนะ...

เฮ้อ— พรุ่งนี้เรย์ต้องออกไปซื้อสุทึนน่า เพราะที่มีอยู่ไม่ได้หยิบมาจากบ้าน

“คุณน่า”

น่าไหน? ใครน่า...

เรย์ลืมหูลืมตาขึ้นมาเจอเจ้าหนูน้อยสองคนที่เคยเจอเมื่ออาทิตย์ก่อน วันนี้มองก็ยิ่งหน้าเหมือนกันตะ

“โน่นคิดว่าโน่นบอกแล้วนะครับว่าร้านเปิดแค่วันจันทร์”

“รู้แล้วครับ แค่มานั่งพักระหว่างกลับบ้านเฉยๆ”

“ไม่สบายหรือครับถึงมานั่งพัก ไปโรงพยาบาลมั้ยครับ”

อืม... ไม่รู้ว่าเด็กมันเป็นหวัด หรือว่าเด็กมันกวนประสาทกันแน่นะ

“ปกติดีครับ แค่พักเหนื่อยเฉยๆ”

“เอาขวตมาคืนเหอครับ ไนนเอาไปวางให้มัย”

“ไม่เป็นไร เตี่ยวน้ำ...” น้ำก็ได้... “เอาไปวางเอง”

“ไนน์ ไนท์กลับบ้านกันครับ เตี่ยวออกมาไม่ทันสนามเด็กเล่น” เสียงจากชายหนุ่มคนเดิมเอ่ยเรียกเจ้าเด็กสองคนจากอีกฝั่งของถนน เด็กชายตัวเล็กคนหนึ่งรีบวิ่งตุ๊กๆ ไปวางขวตใส่ลังไม้แล้ววิ่งหน้าตั้งกลับไป ส่วนอีกคนที่พูดคุยกามไถ่เรี่ยยังอยู่

“คุณน้ำมารอคุนใจเหอครับ”

“ไนน์ครับ อย่าไปกวนพี่เค้า!”

“แป็บนี้ครับป้า! น้ำเค้าเหมือนคนนอกหัก!”

โอโห น้องคะ ตะโกนได้ตอกย้ำกันมาก — เรย์คิดว่าหน้าตาเรย์ไม่ได้เศร้าขนาดนั้นนะ แล้วก็ยังไม่ได้ออกหักยะ แต่ว่าก็ยังไม่ทันได้เริ่มด้วยซ้ำ “ไปเถอะครับ เตี่ยวไม่ทันเล่นนะ”

“คุนใจขอไปสสนามเด็กเล่นตอนเย็นๆ นะครับ”

สนิทกันเหอเรานะ ใครเขาถามกัน

“สนามเด็กเล่นอยู่ที่ไหนคะ คนนอกไปได้มัย”

อืม... ใช่ว่า ตอนนี้ถามแล้ว แต่ก็ไม่ได้เชื่อเท่าไรหรอกนะ เราเป็นเด็กเลี้ยงแกะหรือเปล่าเจ้าตัวเล็ก อย่ามาหลอกน้ำเรี่ยนะ

“ด้านหลังเนี่ยครับ มีสวนสาธารณะ”

ไปดีมัยนะ กว้างๆ อยู่ด้วย

“ไม่ไกลนะครับ ถ้าอยากแวะไป”

“อาอะ” เรย์ตอบรับ ทำหน้านิ่งๆ พยักหน้าให้เจ้าหนูแสนรู้ไปหนึ่งที

“ไนน์ไปก่อนนะคุณน้ำ”

“บ้ายบายครับ —” เรย์โบกมือลาให้เด็กน้อยตรงหน้า ก่อนจะหันกลับมา

มองหลังคาร้านคุณเค้าต่อ

อ้อ เนี่ยอะเธอ...

ไม่ได้เห็นหน้า เห็นหลังคาก็ยังดี —

พอนึกขึ้นมาได้อย่างนั้น เรย์ก็รู้สึก bahwa หัวใจตัวเองน่าจะอาการหนัก ไม่เคยเป็นแบบนี้เหมือนกันแฮะ ว่าแต่...แถวนี้มีสนามเด็กเล่นด้วยเธอ ไม่เคยเดินไปไกลมากกว่าตรงนี้เลยสักครั้ง

เรย์นั่งซึ้งใจตัวเองอยู่ประมาณห้านาที ก่อนที่จะลุกขึ้นเอาขวดไปวางข้างประตูร้านกาแฟ แล้วเดินลัดเลาะเข้าไปตามซอยที่เห็นหลังเจ้าเด็กน้อยสองคนเดินผ่านไปไวๆ

ใครจะไปรู้...

ว่าโตป่านนี้แล้วจะถูกเด็กหลอกให้มาเป็นโกลฟฟุตบอล...

ทีมละสองคน โดยมีเรย์กับคุณพ่อเจ้าหนูสองคนนั้นเป็นผู้รักษาประตูยืนอยู่คนละฝั่ง นึกข้าตัวเองจนอยากร้องไห้ แต่ก็เล่นตามน้ำไปจนชนะ เรย์นั่งพักเหนื่อยหันหลังคุยกับน้องโนนที่เพิ่งสนิทกันหมาดๆ ด้วยการหลอกเรย์มาเป็นผู้รักษาประตู ก่อนจะแหงนหน้าขึ้นไปมองฟ้า เพราะต้องการสุดลมหายใจลึกๆ โยกออกซิเจนเข้าไปซึมซาบให้เต็มปอด

ท้องฟ้าตอนเย็นวันนี้ ฉาบตัวเองด้วยสีม่วงอ่อนแถมชมพู เรย์เหมือนถูกทำให้มองจนไม่อยากละสายตา

“พีใจมาแล้วครับ”

เรย์เอียงศีรษะ เงยหูฟังเสียงข้างตัวที่เอ่ยเรียกคุณใจนำหน้าด้วยคำว่าพี แต่เรียกเรย์นำหน้าด้วยคำว่าน่า ฟังดูสองมาตรฐานจนอยากเชกศีรษะสักทีสองที

เดี๋ยวละ... คุณใจมาเธอ!

เรย์ลดสายตาจากท้องฟ้าตอนเย็นย่ำ พบคนตัวบางในชุดสูทสีกรมท่า

สวมกางเกงยีนส์สีซีด สนิกเกอร์สีขาว ดูดี...ไปยืนข้อเท้าบางๆ ที่พื้นชายคาทางงวง
ห้าส่วน

คุณใจวิ่งกระหืดกระหอบ ถอดรองเท้าออกอย่างรีบร้อนนอกซัปฟลอร์
ก่อนจะวิ่งย่ำๆ บนสนามบอลที่มีก้อนมนุษย์สามคนนั่งอยู่ ก้าวเท้าขึ้นบันไดไปอยู่
บนจุดสูงสุดของเครื่องเล่นในสนามอย่างคุ้นเคยและเชี่ยวชาญ

แสงเย็นๆ ลอดผ่านซี่กรงกันตากับบางคนที่เท้าแขนตัวเองลงบนนั้น ในมือ
คุณใจถือกล้องตัวเล็ก เล็งตรงไปทางพระอาทิตย์ นิ่งค้าง ลั่นชัตเตอร์ประมาณ
ห้านาที ก่อนจะขยับมือเรียวบางวางกล้องอย่างระมัดระวัง ถอดเสื้อสูทสีกรมท่า
พาดไว้ด้านข้าง ปลดกระดุมคอเสื้อเชิ้ตสีขาวด้านใน พับแขนแล้วรูดไปกองไว้ตรง
ข้อศอก หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าเสื้อตัวนอกมาซับเหงื่อบนหน้าผาก คราว
กล้อง ก่อนจะหันไปเก็บสีसनชั่วพริบตาของแสงอาทิตย์ช่วง Magic Hour อีกหนึ่ง
รอบ

เรย์นั่งกอดเข่า แหงนหน้ามองคุณใจอยู่บนพื้นกับเพื่อนตัวเล็กที่นั่งบน
พืชมพู่ว่าวันนี้ท้องฟ้าสวยจัง

อิม ก็สวยจริง... แต่เรย์คิดว่าคุณใจสวยกว่านั้น

สีชมพูแก้มม่วงฉาบไปทั่วเข้ตขาว แต่งแต้มเบาบางบนใบหน้าสวยจัดหลัง
กล้อง สายตาหวานทอดมองคุณเจ้าของร้านอย่างไม่ละสายตา กระทั่งท้องฟ้าเริ่ม
เปลี่ยนเป็นสีส้มเข้ม

มนุษย์ตัวบางบนจุดสูงสุดของสนามเด็กเล่นละสายตาออกจากวิวไฟเดอร์
เพื่อเช็กภาพถ่ายผ่านเลนส์ที่หลังกล้อง ถอนหายใจออกมาบางๆ ให้กับท้องฟ้า
สีพาสเทลที่เพ้งผ่านตาไป พอถ่ายออกมาจริงๆ ก็ไม่ได้สวยอย่างที่ตาเห็น โยกกล้อง
ขึ้นเก็บท้องฟ้าสีส้มเข้าสต็อกไว้ ไม่ได้ถูกใจเท่าสีพาสเทล แต่ก็เก็บไว้เผื่อได้ใช้ ไม่มี
อะไรเสียหาย

“ฟี้ใจ” เสียงใสๆ คั่นหูที่เอื่อยทักจากสนามบอล ไม่ต้องเดาก็พอรู้ ไม่เจ้าไหน
ก็เจ้าไหน แผลสองเจ้าถิ่นที่ยึดครองสนามบอลในทุกๆ เย็น ใจหันเลนส์ไปตามเสียง
เพื่อเก็บรูปเด็กชนสองคนนั้นไว้เหมือนทุกที่

แต่สิ่งที่ไม่เหมือนทุกที่...คือมีมนุษย์ตาอ๋มนั่งอยู่ตรงนั้น

ใจเอียงศีรษะกลับอ๋มหลังกล้องให้คนที่แหงนหน้ามองกันพร้อมกับรอยยิ้ม
ที่น่าจะสวยกว่าท้องฟ้าเมื่อสักครู่ แอบก้มเช็กรูปที่กดถ่ายคุณไปสองสามที สลับกับ
มองเจ้าของรอยอ๋มนั้น

ไม่ยักรู้ว่ามี **SUNRAY** อยู่บนพื้นด้วย

ก็สมชื่อดี พระอาทิตย์ที่เพิ่งลับขอบฟ้าไปก็สดใสเท่านั้นะ

เรย์สวมเสื้อยืดสีขาวตัวโคร่ง ใบหน้าหวานสะท้อนสีส้มเข้มจากดวงอาทิตย์
สวมกางเกงยีนส์สีซีดและสนีกเกอร์สีขาว รวบผมเป็นหางม้าต่ำ ให้ความรู้สึกราวกับ
หลุดออกมาจากหนังฝรั่งวินเทจยุคเก้าศูนย์ที่ใจอยากนั่งดูทุกคืนวันศุกร์

ถ้าคุณเรย์เป็นนางเอก...

ใจคงไม่ลุกไปไหนตั้งแต่ต้นจนจบเพราะโดนรอยอ๋มดึงดูดสายตา

ใจลดกล้องลงจากใบหน้า ก่อนจะโบกมือให้คนด้านหลัง แล้วยกขึ้นมา
ทัดปลายผมตัวเองไปเก็บไว้หลังใบหู

จู่ๆ ก็รู้สึกเงินอะไรก็ไม่รู้ขึ้นมา บ้าง...

ใจก้มลงเก็บกล้องใส่กระเป๋า เอาสุทมาพาดวางไว้บนท่อนแขน แล้วค่อยๆ
เดินลงบันไดเด็กเล่นอย่างระมัดระวังต่างกับตอนมาลิบลับ ย่ำเท้าลงบนซิปฟลอร์
สีเขียวเหมือนคอร์ตเทนนิส มีคนบางคนมายืนรออยู่ตรงปลายบันได มือเรียบบาง
ยื่นออกมารับสุทที่ใจกำลังจะวางลงบนพื้น เพราะต้องสวมรองเท้าที่ถอดไว้

“เดี๋ยวเรย์ถือให้ค่ะ เดี่ยวเลอะ”

“ขอบคุณค่ะ” ใจตอบรับพลางพยักหน้า ยื่นเสื้อให้คุณรับไว้ แล้วก้มลง

ไปสวมรองเท้า ก่อนจะเอ่ยปากถามเหมือนเป็นเจ้าของออกไปได้เต็มปากเพราะ
เจ้าตัวจิ๋วสองคนนั้นหนีเข้าบ้านไปตั้งแต่ใจยังไม่ทันลงบันไดด้วยซ้ำ “แล้วเรย์มา
ทำอะไรแถวนี้”

“เตะบอล”

อืม...เป็นคำตอบที่ชวนให้เลิกคิ้ว แล้วก็ป็นรอยยิ้มที่ชวนให้อยากหยิกด้วย
“ไม่ค่อยเข้ากับหน้านะ”

“แล้วหน้าอย่างเรย์ต้องมาทำอะไรแถวนี้คะ”

“มานั่งรอaimั๊ง”

อะไรนะ...คือคุณมีสกิลเดาใจ หรือว่าเรย์เหมาะกับการทำอะไรแบบนี้

จริงๆ

“ต้องจริงจิงทุกครั้งที่ใจล้อเล่นเลยเธอคะ คิ้วขมวดหมดแล้ว ตกลงมาทำ
อะไรแถวนี้”

“มานั่งรอคุณ”

“พูดเป็นเล่น”

“พูดจริง”

“มารอใจทำไมคะ”

— คิดถึงมั้งคะ

“เรย์เอาขวดมาคืน”

“ไหนขวด”

“คืนไปแล้วค่ะ”

คนฟังย่นจมูก ส่วนคนตอบก็หลบตาเกาข้างแก้มแกรกๆ

“จะมามากี่โทร.มาบอกก่อนสิ”

“ไม่กล้าโทร.ค่ะ กลัวคุณไม่รับ”

“รับสิ ก็เมมซื้อไว้แล้วไง”

“กลัวคุณเหมารวมว่าเรย์โทรไปจิบ”

“แสดงว่าก็ต้องมีแอบคิดอะไรกับใจสินั่น ไม่งั้นคุณไม่กลัวหรอก”

ก็ถ้าคุณใจพูดแบบนี้ เรย์ก็ไม่รู้จะปฏิเสธที่พรรคไหนได้ ขอข้ามไปที่เรื่องอื่น

ค่ะ

“ที่คุณไม่เห็นโทรมา”

ใบหน้าสวยจืดจางอึ้งเล็กน้อย เมื่อเห็นบางคนจู่ๆ ก็ไม่ตอบคำถามแล้ว
ตัดพ้อกันขึ้นมา

“ก็บอกว่าจะโทรไปปลุก ถ้าคุณไม่มาซื้อกาแฟแล้วใจก็ขายวันจันทร์
หรือเปล่าคะ วันนี้วันศุกร์นะ”

อ่า...เรย์ลืมที่คุณเค้าบอกไปสนิท

เรย์กะพริบตาปริบๆ คิดอยากเขกหัวตัวเองที่ลืมขึ้นมาสักสิบที

“แล้วเรย์ไม่มีนัดที่ไหนหรือคะ มาเล่นกับเด็กแถวนี้”

“ไม่มีค่ะ”

“จั้นไปกินข้าวกันเถอะ หิว” คนชวนลုပ်ท้องตัวเองบ่อยๆ ปล่อยให้คน
ถูกชวนขมวดคิ้วไม่หยุด มือเล็กๆ ของคุณเค้าว่อมมาจับที่ข้อมือเรย์ข้างหนึ่ง แล้ว
ออกแรงดึงเรย์ให้ก้าวขาไปจากตรงนี้ “แต่ว่าแวะไปเก็บของที่ร้านก่อนนะ เรย์
ไม่มันดจริงๆ ไขมันๆ ไม่ใช่ว่าใจลักพาตัวแฟนใครเค้าอยู่นะ”

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ”

“ไม่มีนัด หรือไม่มีแฟน”

“ไม่มีตั้งค์”

“กวนประสาทนะเรานะ”

เรย์หลุดขำ ตอนที่คนข้างหน้าหันมาดู ก่อนจะตอบคุณเค้าวไปตามตรง

“ไม่มีทั้งคู่ค่ะ ไม่มีเพื่อนด้วย”

“งั้นเดี่ยวใจเป็นเพื่อนให้”

ถ้าปฏิเสธแล้วยังไงต่อ...

แล้วถ้าตกลงต้องเป็นเพื่อนตลอดไปมั้ย ขอเรย์คิดนิดนึงนะ —

“ไม่เอาดีกว่า เพื่อวันหลังอยากเปลี่ยน”

เรย์ยังไม่ทันได้ตอบ คุณเค้าก็เลือกให้เสร็จสรรพ แถมยังเป็นคำตอบที่ดีที่ไม่ได้เจาะจงกำหนดสถานะความสัมพันธ์ของเราตอนนี้จริงๆ จะเรียกว่าคนรู้จักเรย์ว่าก็ยังอยากเล่นนะ เพราะเราเพิ่งเจอกันไม่กี่วัน

เรย์ถูกปล่อยทิ้งไว้ให้นั่งรอที่หน้าร้าน ส่วนคุณใจเข้าไปเก็บของที่ด้านใน ไม่นานเท่าที่คิด คุณเค้าก็ออกมาพร้อมที่เช็ดสีขาวยกับท่อนล่างเซตเดิม เลยกลายเป็นว่าตอนนี้เรากำลังใส่ชุดเข้าคู่กันเป๊ะ

“ไปกัน เรย์อยากกินอะไร” คุณเอ่ยถาม พร้อมกับมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ายื่นมือเล็กๆ มาให้คว่ำจับ แล้วอุ้มให้เรย์ลุกขึ้น เรย์รู้สึกว่าจะต้องซื้อหุ่นยนต์ หรือลูกฟุตบอลอะไรสักอย่างไปให้เด็กสองคนนั้นสักคนละชิ้น

“คุณใจอยากกินอะไร”

“ข้าว”

“งั้นเค้าต้องเลือกกับไข่มั้ย”

“เรย์เป็นคนตลก”

“อ้าว”

“อ้าวอะไรคะ”

“ก็ถ้าเรย์ไม่เลือกกับ งั้นคุณใจจะกินข้าวกับอะไรล่ะคะ”

“กินกับเรย์ใจ”

เอ?...?

ให้ตายเถอะ ใจจะหลุดยืมทุกทีที่เรย์ทำหน้าตาแบบนั้น เอียงศีรษะจ้องกัน
ตาไม่กะพริบ มีแต่เครื่องหมายคำถาม อยากเอื้อมมือไปลูบหัวกลมๆ ให้หูลู่ลง
เหมือนลูกหมา

“ไปกินตามสั่งกัน”

“เรย์ไม่มีเมนูในหัวเลยล่ะ”

“ฉันมีเมนูในใจมัยคะ” คุณถามด้วยน้ำเสียงขี้เล่น ส่วนเรย์ได้แต่ส่ายศีรษะ
ตอบคุณไปตามตรงตามประสาคนที่สามารถยืนอยู่หน้าเซล์ฟชาวเซเวนได้เป็น
ชั่วโมง

“มาเดี๋ยวล้างให้” คุณใจก้มเขียนอะไรไม่รู้ยุกยิก ก่อนจะเดินไปยื่นให้คุณ
แม่ครัวที่หน้าร้าน แล้วกลับมา นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามเรย์ แขนเล็กๆ เท้าวางลงบนโต๊ะ
ดวงตากกลมสีอ่อนจ้องกันเขม็ง

“ลืมหาม”

“คะ?”

“เรย์กินอะไรไม่ได้มั้ง”

“ไม่มีคะ กินได้ทุกอย่าง”

“โอเค รอดไป”

เรานั่งกินข้าวคุยกันสนทนาสนุกสนาน ก่อนจะเดินออกจากร้าน พอทราบว่า
คุณใจพักที่ร้านกาแฟชั้นสอง ส่วนบ้านเรย์ก็อยู่แถวนี้ เราเลยมีเวลาอ้อยอิ่งคุยกัน
เรื่อยเปื่อยก่อนกลับ คุณใจขอแวะเข้าร้านสะดวกซื้อ หอบขนมถุงใหญ่ขนไปใส่
เต็มตะกร้า ใส่กรอกกับโบลอน่าอีกสองสามแพ็ก แล้วแบกเจ้าพวกนั้นไปจ่ายตังค์
ทำเหมือนคนที่ฝังตัวอยู่กับบ้านทั้งเสาร์-อาทิตย์แบบเรย์ไม่มีผิด

“เสาร์-อาทิตย์ไม่ไปไหนหรอกคะ หอบขนมกลับบ้านขนาดนั้น”

“ไม่ไปคะ ชอบนอนมากกว่า”

“เหมือนกันเลย” เรย์ตอบกลับและอาสาเดินไปส่งคุณใจถึงหน้าร้าน เพราะมือเล็กๆ นั้นน่าจะหอบขนมสามถุงใหญ่คนเดียวไม่ไหว

เรย์ยื่นรอให้คุณเจ้าของร้านตัวเล็กไขประตูเข้าบ้านให้เรียบร้อย ก่อนคุณ จะรีบวางขนมถุงใหญ่ทิ้งไว้บนพื้น แล้วออกมายืนโบกมือบายบายให้เรย์ที่ถอย ออกมายืนรอหน้าร้านหลังส่งคุณเข้าบ้านเสร็จสิ้น

“ขอบคุณค่ะ กลับดี ๆ นะ ถึงบ้านแล้วบอกด้วย”

เรย์โบกมือบายบายกลับให้คนที่ทำให้วันศุกร์กลายเป็นวันสุขแบบที่ไม่เคย เจอมาก่อน พลาญพยักหน้ารับคำคุณเจ้าของร้านหงิกหงัก กลับยิ้มจนแก้มแทบปริ แล้วหันหลังขยับ เดินกำมือเก็บอาการให้ดีที่สุดในชีวิตริบจ๊ากๆ ออกมา

RAY : ถึงแล้วค่ะ

JAI : ไกลจริงด้วย ไม่ถึงยี่สิบนาทีด้วยซ้ำ ทำไมถึงมาทำงานสายนะคะ
งจจจ

RAY : ตื่นสายค่ะ เหตุผลง่ายๆ ไม่ต้องงงเลย คุณใจทำอะไรอยู่ค่ะ

JAI : รอคนถึงบ้านแล้วส่งข้อความมาบอก

RAY : ถึงแล้วค่ะ

JAI : ก็รู้แล้วปะ

RAY : เอ้อ เรย์ลืมถาม คุณใจใส่หูฟังอะไรคะ ชื่อที่ไหน

JAI : ถามทำไม ต้องใส่หูฟังด้วยหรอคะ

RAY : ค่ะ พอดีต้องใส่วันจันทร์ เรย์ไม่ค่อยรู้เรื่องหูฟัง ตัวที่มีอยู่ก็ลืมทิ้งไว้
ที่บ้าน ต้องไปหาซื้อ เห็นตัวที่คุณใส่สวยดี

หากใครคนหนึ่งเปลี่ยนวันที่คุณไม่ปลื้มนักให้กลายเป็นวันที่น่ารัก
หากวันจันทร์ที่แสนเกลียดกลับกลายเป็นวันที่เฝ้ารอ
เรื่องราวอันแสนธรรมดาของพนักงานออฟฟิศมือใหม่
ผู้ซึ่งเกลียดวันจันทร์เหนือสิ่งอื่นใด
และคุณเจ้าของร้านกาแฟที่ชวนให้ติดใจ (ใจ)
มากกว่ากาแฟที่ขาย หรือบางที...
วันจันทร์อาจจะไม่ได้แยขนาดนั้น
เมื่อเจ้าเด็กยี่สิบสามบั้งเฮ้ยได้พบกับ
ร้านกาแฟที่เปิดแค่วันจันทร์

หมวดนิยายไทย

9 786165 836678

ISBN 978-616-583-667-8

**DEX
PRESS**

shop.DEXclub.com

DEXpressclub

389 บาท